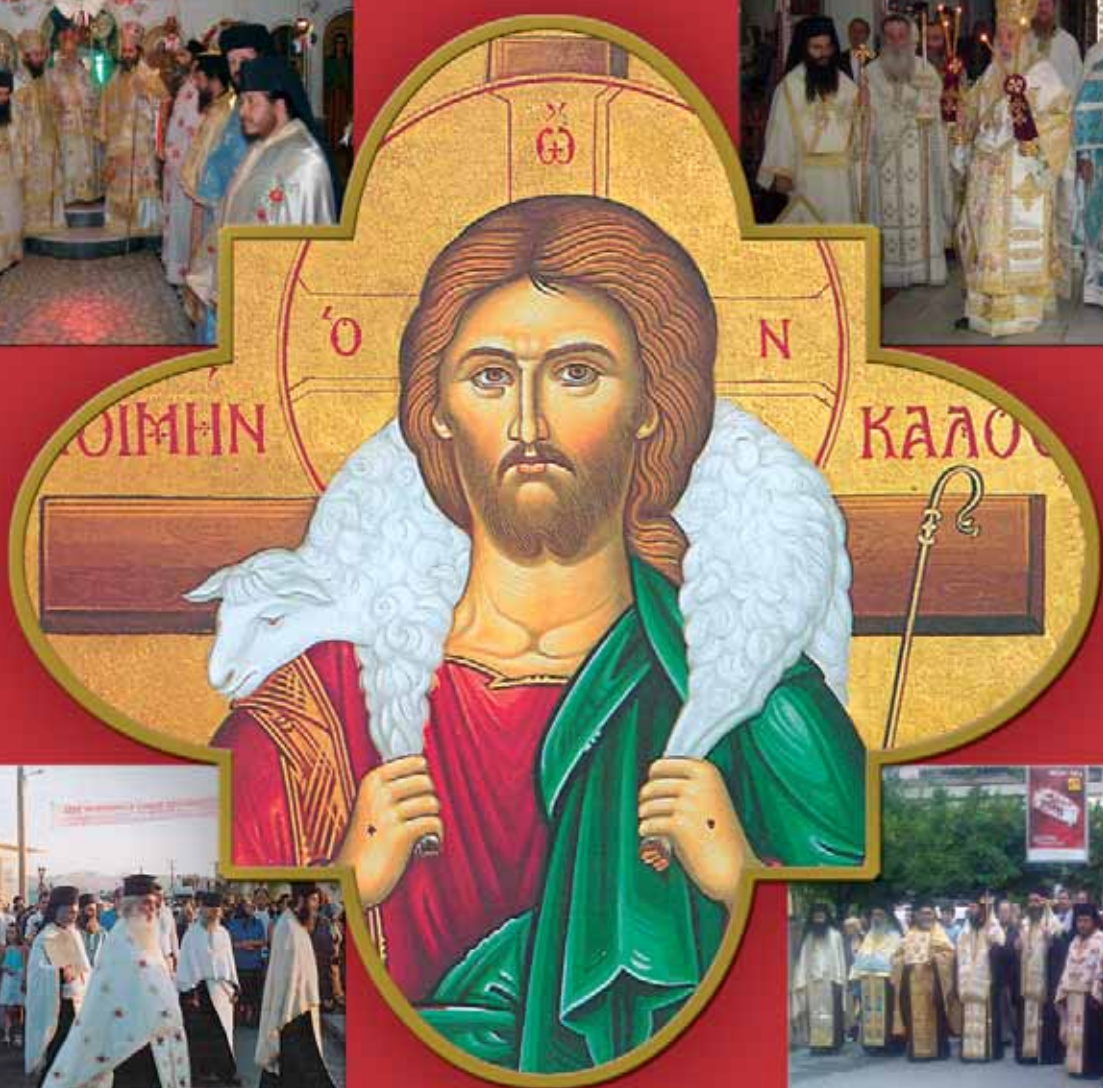

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία...»

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὕργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Περίοδος Γ' ἔτος 56ο Τεῦχος 940
Μάϊος - Ἰούνιος 2006

Ἱδρυτής:

Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Διευθυντής:

† Ὁ Μαρθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:

† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων

Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:

Ἑσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 10 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ 15 \$ Η.Π.Α.

Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

Ἱδιοκτησία - Κεντρική Διάθεσις:

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

Θίκων Ἑξωφύλλου: Ὁ Ποιμὴν ὁ καλός.

Φωτογραφίαι πανηγύρεων:

1. Ἱ.Μ. Ἀγίου Μάρκου Κορωπίου 25-4-2006,
2. Ἱ.Ν. Ἀγ. Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφ. 2-5-2006
3. Ἱ.Ν. Ἀγ. Κων/νου Ἀσπροπύργου 20-5-2006
4. Ἱ.Ν. Ἀγ. Τριάδος Ἰλισίων 30-5-2006

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐγκύκλιος.....	3-4
Εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων.....	5-6
Ἡ Φωνὴ τῶν Πατέρων.....	7
Κανονικότης διακοπῆς μνημοσύνου.....	8-13
Φωνὴ ἀπὸ παλαιά.....	14-15
Ὁ Τίμιος καὶ Ζωοποιὸς Σταυρὸς.....	16-17
Μικρά καὶ οὐσιώδη.....	18
Τὴν Διακονίαν σου πληροφόρησον.....	19-23

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων».

(Ἰωάν. Γ' 11)

Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος Ἱερᾶς Συνόδου

*Λαέ τοῦ Κυρίου περιούσιε!
Χριστός Ἀνέστη!*

Ἦν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, ἀκριβῶς αὐτὴν ἐπέλεξε ὁ ἀρχέκακος ὄφις νὰ διαβάλλῃ διὰ τῶν ὀργάνων τοῦ τῷ πανάγιον πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ὅργανα τοῦ παμπονήρου διαδόλου γίνονται ἄνθρωποι ἄθεοι, ἐμπαθεῖς καὶ διεστραμμένοι, διψασμένοι διὰ πλουτισμόν ἐκ χρημάτων ὡς τοῦ Ἰούδα, βλασφημοῦντες τὸν Θεάνθρωπον Λυτρωτὴν ἡμῶν.

Ἐπωλήθη ὁ Κύριος τῆς δόξης ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων καὶ πωλεῖται πάλιν ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ Σατανᾶ πρὸς ἐμπαιγμόν καὶ κερδοσκοπίαν, μέσῳ ρυπαρῶν μυθοπλαστειῶν κατὰ τοῦ Εὐεργέτου τῶν ὅλων Θεοῦ διατυπωμένων εἰς βιβλία καὶ κινηματογραφικὰ ταινίας.

Τοιοῦτοι ὑπῆρξαν οἱ διάφοροι Καζαντζάκηδες καὶ Ἀνδρουλάκηδες, οἱ ὁποῖοι ἀνάνδρως θέλησαν νὰ κερδίσουν φήμην καὶ χρῆμα ὑβρίζοντες τὸν Χριστόν. Τοιοῦτος καὶ ὁ Βέλγος «καλλιτέχνης» ὁ ὁποῖος ἐζωγράφησε αἰσχρὰν βεβήλωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τό μιαιρότατον κατασκευάσμα του ἐξετέθη ὡς ἔργον τέχνης(!) ἐν Ἀθήναις τὸν Δεκέμβριον τοῦ 2003. Τοιοῦτοι καὶ οἱ προαγωγοὶ τοῦ λεγομένου «Εὐαγγελίου τοῦ Ἰούδα» διὰ τοῦ ὁποῖου ἐβομβαρδίζετο ἡ Ἑλληνικὴ εὐσέβεια ἐπὶ ἐβδομάδας, ἕως τοῦ νῦν.

Καὶ ἰδοὺ ἕτερος νέος Ἡρώστρατος ἀνεφύη, λεγόμενος Ντάν Μπράουν. Οὗτος, ἐὰν ὑβρίζε σύγχρονον πολιτικόν πρόσωπον ὡς λ.χ. τὸν Πρόεδρον τῶν Η.Π.Α. ἢ ἄλλου κράτους, θά ἐνεκλείετο εἰς φυλακὴν, ἴσως διὰ βίου.

Ἐάν ἐτόλμα νὰ θίξῃ τὸ πρόσωπον ἀνηθικοῦ πρωταγωνιστρίας τοῦ Κινηματογράφου, θά ἐγείροντο κατ' αὐτοῦ ἀγωγαὶ ἀποζημιώσεως ἑκατομμυρίων εὐρώ. Ἐάν πάλιν ἀπεπειρᾷτο νὰ εἴπῃ τὸ παραμικρόν κατὰ τοῦ Μωάμεθ, δέν θά ἐξέφευγε τὸν θάνατον καὶ θά ἠγείροντο ἐπαναστάσεις, ταραχαί, βιαιοπραγίαι εἰς μεγάλην κλί-

μακα, ὅπως εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν γελοιογραφιῶν τοῦ Μωάμεθ ἐσχάτως. Τό ἴδιον καί ἐάν ἐτόλμα νά ἀμφισβητήσῃ τό ὀλοκαύτωμα τῶν Ἑβραίων.

Ἐκίνησε λοιπόν ὁ διαβολικός ἐντολὸς τὴν γραφίδα του κατὰ τοῦ ἀκάκου ἀρνίου, τοῦ Ἑσταυρωμένου Θεανθρώπου, τοῦ κήρυκος τῆς ἀγάπης καί πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀκόμη. Ἐθεώρησε τὸν στόχον εὐκόλον καί ὕψωσε τό τόξον τῶν βλασφημιῶν του κατὰ τοῦ οὐρανοῦ. Καί ὁ μὲν οὐρανὸς οὐδεμίαν βλάβην λαμβάνει, ἐνῶ τὰ βέλη τοῦ βεβήλου τοξευτοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του θά ἐπιστρέψουν διὰ νά τὸν θανατώσουν.

Εἰς τό μυθιστόρημά του «Κώδικας Ντά Βίντσι» βάλλει κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ παρουσιάζων Αὐτόν ὡς ἐμπαθῆ θνητόν, ὁ ὁποῖος ἐνυμφεύθη δηθεν τὴν Ἀγίαν Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν καί ἀπέκτησεν ἀπογόνους, οἵτινες ἐγένοντο Φράγκοι Βασιλεῖς καί ὅτι ἀκόμη καί οἱ σημερινοὶ ἡγέται τῆς Δύσεως (Βασιλεῖς, Πρόεδροι τῶν Η.Π.Α., πρωθυπουργοί) ἔχουν τὴν καταγωγὴν ἐκ τοῦ Ἰησοῦ.

Φρίξον ἤλιε καί στέναξον ἡ γῆ!

Χειροτέρα λασπολογία δέν ἠδύνατο νά ἐφευρεθεῖ. Οὔτε αὐτοὶ οἱ ἀπ' αἰώνων αἰρετικοὶ ἐτόλμησαν τοιαύτην βλάσφημον μομφὴν κατὰ τοῦ πανσέπτου προσώπου τοῦ Κυρίου.

Καί ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεύς, σπεύδει νά δηλώσῃ εἰς τὴν εἰσαγωγὴν ὅτι πρόκειται περὶ μυθιστορημάτων. Ἐμεῖς λέγομεν ὅτι πρόκειται περὶ δαιμονικοῦ παραληρήματος. Εἴδατε, ἀγαπητὰ τέκνα, ποίαν διάδοσιν ἔχουν τὰ ὑβριστικά μυθολογήματα ταῦτα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων ὡς καί εἰς τό παρελθόν, πρὸς χλευασμὸν τοῦ Θεοῦ προσώπου καί κλονισμόν τῆς πίστεως τῶν χριστιανῶν;

Ἐδραματοποίησαν τό μυθιστόρημα διαμορφώσαντες εἰς κινηματογραφικὴν ταινίαν διὰ τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τοῦ τερατώδους μύθου. Οἱ σκοποὶ εἶναι προφανεῖς: νά ἐνσπείρουν ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἀληθείας τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων καί περὶ τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ προβάλλοντες τὴν μασονικὴν ἄπο-

ψιν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἦτο εἷς ἀπλοῦς ἄνθρωπος διδάσκαλος, ὅπως καί οἱ ἄλλοι ἀρχηγοὶ θρησκειῶν.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, καλοῦμεν ὑμᾶς πάντας εἰς ἐγρήγορσιν καί θερμὴν προσευχὴν διὰ νά μὴ ἐπιτρέψῃ ὁ Κύριος τιμωρίαν εἰς τό ὀρθόδοξον Ἔθνος μας διὰ τὴν ἁμαρτίαν τῆς ἀδιαφορίας Ἐκκλησίας καί Πολιτείας, ἡ ὁποία ἀπαγορεύει τὴν προσβολὴν ζώντων ἢ τεθνεώτων κοινῶν θνητῶν, ὅμως ἀνέχεται νά βλασφημῇται τό ἄσπιλον πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ.

Κρούομεν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου τονίζοντες ὅτι ἡ ὑπομονὴ ἔχει ὅρια, ἀκόμη καί εἰς τὸν μακρόθυμον Θεόν.

Ὅθεν:

Συνιστῶμεν τὴν διαμαρτυρίαν παντός πιστοῦ χριστιανοῦ. Οὐδεὶς ἅς μὴ τολμήσῃ νά ἴδῃ, ἔστω καί ἐκ περιεργείας τό ἀσεβέστατον ἔργον τῆς βεβηλώσεως τοῦ ὑψίστου Ὀνόματος τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὁ Χριστὸς δέν ἔχει ἀνάγκην ὑπερασπίσεως. Ὁ ἴδιος διελάλησε παρησία: «Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;» (Ἰω. Η' 46). Οὐδεὶς, ἀπολύτως οὐδεὶς ἐκ τοῦ πλήθους ἠναντιώθη. Μόνον οἱ ἄνθρωποι τοῦ αἰῶνος μας ἐκ τῆς δυσωδίας των καί τῆς φιλοχρηματίας των κινούμενοι, πλάθουν μύθους βλασφήμους κατὰ τῆς Θεανδρικῆς ὑποστάσεως τοῦ Κυρίου ἀφόβως ἐκμεταλλεζόμενοι τὴν θείαν μακροθυμίαν. Ἀλλ' «ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς ὅς τὰ πανθ' ὀρᾷ» εἰς ἀνταπόδοσιν ἐκάστῳ ἐργάτῃ τοῦ διαβόλου κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Σημειωθῆτω, ὅτι καί αὐτός ὁ ὑποκινῶν διάβολος δέν τολμᾷ νά προφέρῃ τοιαύτας ἀντιθέους βλασφημίας τρέμων καί αὐτό τό ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κατακλείοντες τὴν παροῦσαν, ὑπερτονίζομεν:

«Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου» ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσὶ καί ὁ Κύριος ἐγγύς!

Μετ' εὐχῶν πατρικῶν ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι.

† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

Εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων*

«Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν».

Προφητεία σαφής καὶ εἰδική ἀντηχεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν σήμερον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Θεοκηρύκων καὶ κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἡ ὁποία ἐξεπληρώθη ἐπακριβῶς καὶ ἐν τῷ συνόλῳ της.

Ὡς ὑπόπτεροι ἀετοί, διέτρεξαν ὅλον τὸν τότε γνωστόν κόσμον, ἀνυπόδητοι καὶ μονοχίτωνες μέζουσας τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τοὺς συνανθρώπους των μέχρι θυσίας καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς των, διὰ νὰ τοὺς μεταδώσουν τὸν φωτισμὸν τοῦ πνεύματος τῆς ἀληθείας.

Περιῆλθον τὴν οἰκουμένην «ὑστερούμενοι, διωκόμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος» ὡς γράφει ὁ ἐθναπόστολος Παῦλος.

Ἐκήρυξαν τὸν θεῖον λόγον ἀτρόμως ἐνώπιον βασιλέων καὶ τυράννων καὶ διὰ τῆς σοφίας τῆς Ἀγίας Πεντηκοστῆς, οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀγράμματοι ἄλκιροι, κατενίκησαν τὴν πεπλανημένην περὶ Θεοῦ σοφίαν τῶν ἀνθρώπων, μεταλλάξαντες τὸν ροῦν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Θεὸς ἐθεμελίωσε τὴν Ἐκκλησίαν Του διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, οἱ δὲ θεῖοι Ἀπόστολοι ὠκοδόμησαν αὐτὴν διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ νομοθεσίας τῶν Ἱερῶν Κανόνων, βάσει τῶν ὁποίων διασώζεται ἡ ἀλήθεια περὶ πίστεως καὶ λοιπῶν θεϊκῶν ἐντολῶν καὶ παραδόσεων διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Τὸ Ἱερόν Πηδάλιον ἐμπεριέχει τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία φέρει τὸ θαυμαστόν ὄνομα Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ἐμπεριέχει τοὺς νόμους καὶ κανόνες, ὅπως τοὺς ἐθέσπισαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀξιολόγησαν αἱ ἅγιοι οἰκουμενικαὶ καὶ τοπικαὶ Σύνοδοι, ὑπὸ θεῖαν νεῦσιν καὶ ἔμπνευσιν.

Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι ἡ πυξίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τὸν ὀρθὸν προσανατολισμὸν τῆς Ἐκκλησίας μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Πρὸς τοῦτο, ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος, ἐπισημαίνει: «Πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν». Δηλαδή κάθε παράβασις τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν καὶ ἱερῶν Κανόνων εἰσάγεται εἰς δίκην μέ δικαστὴν τὸν ἀπροσωπώληπτον Θεόν.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὴν πολιτείαν, ἡ ὁποία ἔχει τὸ σύνταγμα τῶν νόμων εἰς τὸν Ἀστικὸν Κώδικα, καὶ κάθε παράβασις αὐτῶν τιμωρεῖται δικαστικῶς.

Καὶ διὰ μὲν τὴν Πολιτείαν ἰσχύει αὐτομάτως ἡ τιμωρία τῆς παρανομίας.

Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὅμως καὶ, εἰδικώτερον διὰ τὴν μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς ὁποίας ὁ στρατός εἶναι ἐθελοντικός, ἡ καταδίκη ὡς πνευματικὴ δὲν ἐπιβάλλει τιμωρίαν αἰσθητὴν, ἀλλὰ ψυχικὴν.

Ἐν τούτοις, πολλοὶ ἀκατανόμαστοι καὶ μὴ φοβούμενοι τὸν Θεὸν ρασοφόροι, ἐχρησιμοποίησαν τὸν αἵματοπότιστον ἱερόν ἀγῶνα τῶν 82 ἐτῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς ἀναβάθραν γελοίας προβολῆς των, ὡς μέσον πλουτισμοῦ καὶ ἐπὶ τὸ ἀναλυτικώτερον, ὡς χριστεμπορίαν.

Αὐτοπροεβλήθησαν «ψευδεπίσκοποι», «ψευδο-αρχιεπίσκοποι» καὶ «ψευδοἱερεῖς» χωρὶς ἐντροπὴν καὶ αἴσθημα χριστιανικόν, ὑποβαθμίσαντες τὸν ὑψηλὸν καὶ ἱερόν ἀγῶνα τῶν Πατέρων μας, τὸν ὁποῖον ἐστόλισαν μεγάλα ἀναστήματα, ὡς τὸ τοῦ ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, τὸ τοῦ ὡσαύτως ὁμολογητοῦ Γερμανοῦ Κυκλάδων καὶ τῶν τιμίων πρωτοπόρων τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος Ἀγιορειτῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι καίτοι ὀλίγοι, διέτρεξαν ὅλην τὴν Ἑλλάδα ὡς ἱεραπόστολοι, καθοδηγοῦντες καὶ στηρίζοντες τοὺς εὐσεβεῖς ἀγωνιστὰς κατὰ τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου ἐν ἔτει 1924.

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας ὅμως μωρόδοξοι καὶ ἀποστάται παλαιοημερολογίται ρασοφόροι καὶ τινές

* Ὁμιλία ἐκφωνηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου εἰς τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Δάφνης.

«ἀσκηταί» μοναχοί (!) ἔσχισαν τήν συνοχήν τῆς Ἐκκλησίας μας καί κατετεμάχισαν τόν ἱερόν ἀγῶνα, χάριν θεατρικῆς προβολῆς των, δημιουργήσαντες συναγωγήν πονηρευομένων διά νά ἀκούγεται ὁ ὀνειδισμός σήμερον: «Νά γίνω παλαιοημερολογίτης, σέ ποιά παράταξη;»

Ἡ ἀπαισία καί ζοφερά εἰκόνα τῶν ἀνωτέρω, παρουσιάζεται ἐδῶ ἀκριβῶς, εἰς τόν τόπον πού ἱστάμεθα.

Ζωγραφίζεται ἐδῶ τήν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως, ὅταν εἰς δύο ἐξέδρας πλησίον στηθείσας ἀκούγεται τό «Χριστός Ἀνέστη» δύο φορές ὑπό δύο ἱερέων, ενός ἀληθινοῦ καί ενός ψευδοῖερέως, εἰς ὀνειδος τῶν ἀνθρώπων πού παρακολουθοῦν τήν σκηνήν!

Ἄλλ' ἔως πότε ἡ βλασφημία αὕτη κατά τοῦ Θεοῦ;

Ἔως πότε ὁ ἀπλοῦς λαός θά παρασύρεται; Πότε θά ἀντιληφθῇ ὅτι πρέπει νά θεολατρῇ καί ὄχι νά προσωπολατρῇ;

Σύνελθε λαέ ἐκ τῆς παραζάλης σου καί κατανόησε τό ἔγκλημά σου κατά τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καί τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας. Μή παρασύρεσαι ἀπό ἐπιόρκους καί ἄσυνειδήτους!

Ἐγκατάλειψε τούς λυκοποιμένας πού θά σέ ὀδηγήσουν ἀσφαλῶς εἰς τό κριτήριον τοῦ Θεοῦ, διά τήν διχοτόμησιν τῆς Ἐκκλησίας.

Φύγε μακράν ἀπό τήν συναγωγήν τῶν ἀνόμων καί πρόσελθε εἰς τήν Μίαν καί ἀληθῆ Ἐκκλησίαν, τήν ἔχουσαν τήν θείαν χάριν καί ἀγωνιζομένην ἐπί 82 ἔτη διά τήν ὀρθοδοξίαν καί μόνον δι' αὐτήν μέ διωγμούς καί φυλακάς καί ἀποσηματισμούς καί προπηλακισμούς πού ὑπέστημεν ἐν καρτερίᾳ, διά νά διασφαλίσωμεν τά ἱερά καί ὅσια τῆς πίστεως καί τῆς φυλῆς μας.

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων, καθίσταται εὐκολονόητος ἡ ἀρνητική προσφορά τῶν σχισματικῶν εἰς τόν ἱερόν μας ἀγῶνα.

Καταστροφική ἡ κακουργία κατά τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας καί χειροτέρα τοῦ διωγμοῦ τοῦ «ἀρχιεπισκόπου» Σπυρίδωνος Βλάχου. Δεδομένου ὅτι τότε τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἦτο συμπαγές καί συσπειρωμένον εἰς τόν τραχύν ἀγῶνα καί ἐπέτυχε χάριτι θείᾳ τήν ἐλευθερίαν, ἐνῶ τώρα

εἶναι κατατεμαχισμένον, διότι ὁ ζῆλος τῆς ἀληθείας μετεβλήθη ἀπό τινάς παλαιοημερολογίτας εἰς ζῆλον προσωπολατρείας παρασπόνδων τινῶν ρασοφόρων μισούντων τήν ἀλήθειαν καί τήν ταπείνωσιν χάριν τοῦ μισοθέου ἐγωῖσμοῦ των.

Ταλαίπωροι καί κατάκριτοι παλαιοημερολογίται!

Διά νά σᾶς δώσωμεν τήν σαφῆ εἰκόνα ὥστε νά ἀντιληφθῇτε τό ἔργον τῶν καταστροφέων ρασοφόρων πού θέλουν νά διαλύσουν τόν ἱερόν ἀγῶνα μας τώρα πού ὤφειλε νά πρωτοστατήσῃ καί προπορευθῇ κατά τῆς μεγάλης προδοσίας τῶν Βαρθολομαίων καί Χριστοδούλων, σᾶς παραπέμπομεν εἰς ἕνα ἡμερολόγιον πού ἐξέδωσε καί διεσκόρπισε παντοῦ πρό ἐτῶν κάποιος ὀνόματι

Κορολῆς, εἰς τό ὅποιον ἀριθμεῖ ὅλους τούς ναούς καί μοναστήρια τῶν παλαιοημερολογιτῶν κανονικά καί μή καί **ἐβδομήκοντα τόν ἀριθμόν, παρακαλῶ, ψευτοδεσποτάδες παλαιοημερολογίτας** ὀνομαστικῶς, ἐνῶ οἱ κανονικοί Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι μόνον 13!.

Ἀπό τοῦτο καί μόνον πληροφορήσου λαέ μου πληγωμένε, σύ πού ἀκολουθεῖς τέτοιους «ποιμένεας», τό ἔγκλημά σου κατά τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος συνεργαζόμενος μετά τῶν δολιοφθορέων του καί κρίνε τούς ἀμετανοήτους διδασκάλους σου.

Μάθε τήν λαϊκὴν παροιμίαν

ὅτι, **«τό ράσο δέν κάνει τόν παπᾶ».**

Ἐπιλογίζων εὐχομαι οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι πού μᾶς παρέδωσαν ὁμοῦ μέ τήν ἀλήθειαν τῆς πίστεως καί τούς ὑπερανθρώπους ἀγῶνας των πρὸς μίμησιν, νά ἐνεργήσουν θεία δυνάμει διά τήν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως καί εὐσχημοσύνης, εἰς δόξαν καί τιμὴν τῆς αἰματοβαφοῦς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τόν εὐσεβῆ δέ καί περιούσιον λαόν μας, τόν συναγωνιζόμενον μεθ' ἡμῶν τόν καλόν ἀγῶνα τῆς πίστεως, ἀπευθύνομεν τό εὖγε καί ἐγκαρδίους πατρικὰς εὐχάς. Ὁμοίως καί εἰς τόν ἐνάρετον ἐφημέριον καί τό ἐκλεκτόν Ἐκκλησιαστικόν Συμβούλιον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τούτου, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων πού τόσο μοχθοῦν διά τήν εὐπρέπειάν του καί τό κήρυγμα τῆς ἀληθείας.

Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ καί ἡ χάρις τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων εἴησαν μεθ' ὑμῶν.

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΟ ΣΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ο πανάγαθος Θεός μᾶς ἐχάρισε τόν τίμιον Σταυρόν μέ τόν ὁποῖον νά εὐλογῶμεν, καί τά Ὑψίστα Μυστήρια. Μέ τόν σταυρόν νά ἀνοίγωμεν τόν παράδεισον, μέ τόν σταυρόν νά διώκωμεν τοὺς δαίμονας· ἀλλά πρέπει νά ἔχωμεν τό χέρι μας καθαρὸν ἀπὸ ἁμαρτίας, καί τότε κατακαίεται ὁ διάβολος καί φεύγει. Ὅθεν, ἀδελφοί μου, ἢ τρώγετε ἢ πίνετε ἢ δουλεύετε, νά μή σᾶς λείπη αὐτός ὁ λόγος καί ὁ σταυρός· καί καλὸν καί ἅγιον εἶναι νά προσεύχεσθε πάντοτε τὴν αὐγὴν, τό βράδυ καί τά μεσάνυχτα.

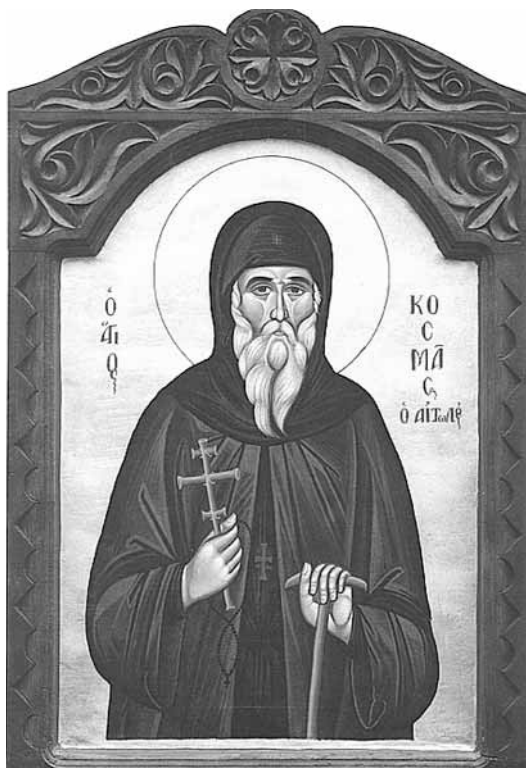
Ἀκούσατε, ἀδελφοί μου, πῶς πρέπει νά γίνεταί ὁ σταυρός καί τί σημαίνει. Πρῶτον· ὅπως ἡ Ἁγία Τριάς δοξάζεται εἰς τόν οὐρανόν ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους, οὕτω καί σύ νά σμίγῃς τά τρία σου δάκτυλα τῆς δεξιᾶς χειρός· καί μή δυνάμενος νά ἀναβῇς εἰς τόν οὐρανόν νά προσκυνήσῃς, βάνεις τὴν χεῖρα σου εἰς τὴν κεφαλὴν σου (διότι ἡ κεφαλὴ σημαίνει τόν οὐρανόν) καί λέγεις: Καθὼς οἱ Ἀγγελοι δοξάζουσι τὴν Ἁγίαν Τριάδα εἰς τόν οὐρανόν, ἔτσι καί ἐγὼ ὡς δοῦλος δοξά-

ζω καί προσκυνῶ τὴν Ἁγίαν Τριάδα· καί καθὼς τά δάκτυλα εἶναι τρία, εἶναι ξεχωριστά, εἶναι καί μαζί, ἔτσι καί ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι τρία πρόσωπα, ἀλλ' εἷς Θεός. Κατεβάζων τό χέρι σου εἰς τὴν κοιλίαν σου νά λέγῃς: Σέ προσκυνῶ καί Σέ λατρεύω, Κύριέ μου, ὅτι κατεδέχθης καί ἐσαρκώθης εἰς τὴν κοιλίαν

τῆς Θεοτόκου διὰ τὰς ἁμαρτίας μας. Τό βάζεις πάλιν εἰς τό δεξιόν σου ὦμον καί λέγεις: Σέ παρακαλῶ, Θεέ μου, νά μέ συγχωρήσῃς καί νά μέ βάλῃς εἰς τά δεξιὰ σου μέ τοὺς δικαίους. Βάνοντας το πάλιν εἰς τό ἀριστερόν ὦμον λέγεις: Σέ παρακαλῶ, Κύριέ μου, μή μέ βάλῃς εἰς τά ἀριστερά μέ τοὺς ἁμαρτωλούς. Ἐπειτα κύπτοντας κάτω εἰς τὴν γῆν: Σέ δοξάζω, Θεέ μου, Σέ προσκυνῶ καί Σέ λατρεύω, ὅτι καθὼς ἐβάλθηκες εἰς τόν τάφον, ἔτσι θά

βαλθῶ καί ἐγώ. Καί ὅταν σηκώνεσαι ὀρθός, φανερώνει τὴν ἀνάστασιν καί λέγεις: Σέ δοξάζω καί Σέ προσκυνῶ, Κύριέ μου, ὅτι ἀνέστης ἐκ νεκρῶν διὰ νά μᾶς χαρίσῃς ζωὴν αἰώνιον. Αὐτό σημαίνει ὁ Σταυρός!»

(Γ' Διδαχὴ Ἁγ. Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ)

Ἡ κανονικότης τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀπό τὴν Ἱ.Μ. Ἑσφιγμένου - Ἀθῶ

«Κ· > ¯· > ὙἈἘὸ ·έὺ~ά Ἰ< ἸϠἈἈὺἈ» (Β'

Ἰω. 10)

Ἡ Ἱ.Μ. Ἑσφιγμένου ἐορτάζει σήμερα τὰ 1500 χρόνια μοναστικοῦ βίου. Συγχρόνως ὅμως διώκεται. Διώκεται γιατί τολμᾷ νὰ ἀντιστέκεται στὴν παγκοσμιοποίηση, στὴν πολτοποίηση πολιτισμῶν καὶ θρησκευτῶν, πού στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας λέγεται Συγκρητισμός, Παν-

Κάτω ἀπὸ τὰ δεδομένα αὐτὰ πρὶν 35 περίπου χρόνια ἔντεκα μονές τοῦ Ἀγ. Ὁρους καὶ τινές Μητροπολίται τῆς Β. Ἑλλάδος εἶχαν διακόψει τὴν διαμνημόνευση τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, γιὰ τὴ γνωστὴ Οἰκουμενιστικὴ του τακτικὴ.

Τότε μάλιστα ἡ Ἱ. Κοινότητα ἀπεφάσισε ὅτι «ἐκάστη μονὴ ἔχει τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν, ὅπως ἐνεργεῖ κατὰ τὴν ἐαυτῆς κρίσιν καὶ συνείδησιν» (Συνεδρίαση 69 ἄρθρο 3 τῆς 13/11/1971, ἡμέρα Δευτέρα). Λίγο ἀργότερα οἱ ἄλλες μονές, ἐπανεφέραν τὸ μνημόσυνο χωρὶς βέβαια νὰ βελτιωθεῖ ἡ κατάστασις. Τὸ ἀντίθετο μάλιστα, χειροτέρευε. Ἡ Ἱ.Μ. Ἑσφιγμένου, συνεπὴς μέ τὸν ἑαυτὸ της, συνεχίζει τὴ διακοπὴ αὐτῆς τοῦ μνημοσύνου μέχρι σήμερα.

Στὸ λίγο χρόνο πού διατίθεται θὰ ἀναφέρουμε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας μερικὰ περιστατικὰ διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου, πού ἔκαναν κορυφαῖοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὅταν οἱ Πατριάρχαι δὲν ὀρθοτομοῦσαν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

Ἐπομένως τὸ μέτρο αὐτὸ δὲν λαμβάνεται ἀυθαίρετα σήμερα ἀπὸ τὴν Ἱ.Μ. Ἑσφιγμένου,

ἀλλὰ εἶναι μέτρο πατερικὸ καὶ Ὁρθόδοξο.

«Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν (τοῦ Χριστοῦ) οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτόν εἰς οἰκίαν καὶ αἶρειν αὐτῷ μὴ λέγετε. Ὅ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (β' Ἰωαν. 10-11).

Εἶναι ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴ δευτέρη ἐπιστολὴ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στίχοι 10-11. Δηλαδή μέ τούς παραχαράκτες τῆς πίστεως, τούς αἰρετικούς, δὲν ἐπιτρέπεται ἀπολύτως καμία κοινωνία μαζί τους, οὔτε χαίρετε. Διότι ὅποιος ἔχει ἀγαθές σχέσεις μαζί τους, κοινωνεῖ μέ τὰ ἔργα τους τὰ πονηρά.

Καὶ οἱ ἀπόψεις αὐτές, διατυπωμένες βέβαια ὄχι ἀπὸ τὴν Ἱ.Μ. Ἑσφιγμένου, ἢ ἀπὸ κάποιον ἄλλον Ἀγιορείτη ζηλωτὴ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Ἀγ. Ἰωάννη τὸ Θεολόγο, τὸν μαθητὴ τῆς ἀγάπης, ἔχουν ἀπόλυτη ἰσχὺ καὶ κύρος. Παρόμοια βέβαια φρονοῦν στό θέμα αὐτό καὶ οἱ ἄλλοι Ἀγ. Ἀπόστολοι, τίς γνῶμες τῶν ὁποίων ἐλλείψει χρόνου δὲν θὰ ἀναφέρω.

Τέταρτος αἰῶνας (4ος αἰ.) Κων/πολη.
Ἐπὶ σαράντα (40) χρόνια εἶχαν ἐπικρατήσῃ οἱ Ἀρειανοί. Μὲ ἀπόφασιν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συ-

* Ὁμιλία ἐκφωνηθεῖσα εἰς τὴν ἐκδήλωσιν διὰ τὰ 1500 ἔτη ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Ἱ.Μ. Ἑσφιγμένου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Ἰντερκοντινένταλ τὴν 14-27/11/2005.

νόδου (379) απέστáλη στή βασιλεύουσα πρὸς ἐνίσχυση τῶν Ὁρθοδόξων, ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ὡς ἦτο ἐπόμενο, δὲν ἐμνημόνευε καὶ δὲν εἶχε καμία ἀπολύτως ἐπικοινωνία μέ τόν «νόμιμο» Ἀρχιεπίσκοπο Κων/πόλεως Δημόφιλο, διότι ἦτο Ἀρειανός. Μέσα σέ δύο χρόνια ὁ Ἅγ. Γρηγόριος μετέτρεψε τήν πρωτεύουσα ἀπὸ Ἀρειανική σέ Ὁρθόδοξη. Μέ ἀπόφαση δέ τῆς Δευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου (381) ἀνεκηρύχθη Ἀρχιεπίσκοπος Κων/πόλεως. Μετά δέ τόν ἐπισυμβάντα θάνατο τοῦ Ἀγ. Μελετίου Ἀντιοχείας, ἐξελέγη καὶ πρόεδρος τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Στό θόρυβο μερικῶν ἐπισκόπων, ἀμφισβιτούντων τήν κανονικότητά του λόγῳ μεταθετοῦ, παραιτήθη καὶ ἀπῆλθε ιδιωτεύων στήν Ἀριανζό, τήν πατρίδα του.

Σ' αὐτήν τήν ἱστορία βλέπουμε ὅτι ἓνας μέγας Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας δὲν μνημόνευε τόν «νόμιμο» ἀλλά κακόδοξο Ἀρχιεπίσκοπο Κων/πόλεως καὶ τοῦτο μάλιστα λίγα χρόνια πρὶν συνέλθει ἡ Β' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.

Πέμπτος αἰῶνας (5ος αἰ.)

Κων/πολη. Ὅταν τό 428 ἔγινε Πατριάρχης Κων/πόλεως ὁ αἰρετικός Νεστόριος, ὁ λαός ἀντέδρασε καὶ ὅπου μνημονεύονταν τό ὄνομά του ἔβγαιναν ἀπὸ τοὺς ναοὺς κραυγάζοντας: «*Βασιλέα ἔχομεν, ἐπίσκοπον οὐκ ἔχομεν*». Οἱ ἱερεῖς ἔπαυσαν νά ἀναφέρουν τό ὄνομά του στίς ἱερές ἀκολουθίες καὶ βέβαια ἐδιώκοντο. Ἐνδεικτικά ἀναφέρουμε τήν περίπτωση τοῦ Ἀγ. Ὑπατίου ὁ ὁποῖος ἀπολογούμενος στόν ἐπίσκοπό του Εὐλάλιο ἐδήλωσε εὐθαρσῶς: «*Οὐ κοινωνῶ αὐτῷ, οὔτε ἀναφέρω τό ὄνομα αὐτοῦ... οὐκ ἐστὶν ἐπίσκοπος...*» Acta Sanctorum Β', 257.

Ἀλλά καὶ ὁ Ἀγ. Κύριλλος, τότε Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, σέ ἐπιστολή του πρὸς κληρο καὶ λαό τῆς Κων/πόλεως παρότρυνε σέ ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ Νεστορίου καὶ μεταξύ ἄλλων ἔγραφε: «... ἀσπίλους καὶ ἀμώμους ἑαυτοὺς τη-

ρήσητε μήτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι (Νεστορίῳ) μήτε ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες, εἰ μένει λύκος ἀντὶ ποιμένος...» Mansi 5, 1096.

Καὶ βέβαια ὅλα αὐτά 3 χρόνια περίπου πρὶν συνέλθει ἡ Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (431), ἡ ὁποία κατεδίκασε τό Νεστόριο καὶ δικαίωσε ὅλους ὅσους διέκοψαν κοινωνία μαζί του.

Ἑβδομος αἰῶνας (7ος αἰ.)

Κων/πολη. Ὅταν κατὰ τόν 7ο αἰ. παρουσιάστηκε ἡ αἵρεση τοῦ μονοθελητισμοῦ καὶ ὅλοι ἀνεξερέτως οἱ πατριάρχαι εἶχαν δεχθεῖ τήν αἵρεση αὐτή, τῇ σημαίᾳ τῆς ὀρθῆς πίστεως κράτησαν δύο μοναχοί, ὁ Ἅγ. Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς καὶ ὁ Σωφρόνιος, μετέπειτα Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

Τουλάχιστον εἴκοσι χρόνια περίπου πρὶν συνέλθει ἡ ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (680) ὁ Ἅγ. Μάξιμος διέκοψε τὴ διαμνημόνευση τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως, στόν ὁποῖον ἀνῆκε, δι' ὃ καὶ ἐδιώχθη σκληρά. Τόν ἀναθεματίζουν, τοῦ κόβουν τήν γλῶσσα καὶ τό δεξί του χέρι καὶ τόν ἐξορίζουν στόν Καύκασο σέ ἡλικία 80 ἐτῶν, ὅπου καὶ ἐκοιμήθη τό 662 μ.Χ.

Δεκαοκτῶ χρόνια ἀργότερα (680 μ.Χ.) συνέρχεται ἐν Τρούλλῳ τοῦ παλατίου ἡ ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἐπὶ βασιλείας Κων/νου τοῦ Πωγωνάτου, υἱοῦ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Β', τοῦ καλουμένου ρινοτιμήτου, «*ἀναθέματι καθυποβολοῦσα*» τέσσερις Πατριάρχας Κων/πόλεως, ἓναν Πάπα Ρώμης,

ἓναν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας, ἓναν Πατριάρχη Ἀντιοχείας κ.ἄ.

Καὶ στήν περίπτωση αὐτὴ ἔχουμε διακοπὴ μνημόσυνου τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως, τουλάχιστον εἴκοσι χρόνια πρὶν ἀπὸ τήν ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἡ ὁποία ἐδικαίωσε τόν ἀγῶνα τοῦ Ἀγ. Μαξίμου.

Ἄς ποῦμε ὅμως σχετικὰ κείμενα:

1) Ἦπαρχος: «*Κοινωνεῖς τῇ Ἐκκλησίᾳ των ὧδε ἢ οὐ κοινωνεῖς;*»

Ἅγ. Μάξιμος: «*Οὐ κοινωνῶ...*» P.G, 90, 128B.

2) Σέ ἐπιστολή του, πρὸς τὸν μαθητὴ του Ἀναστάσιο, ὁ Ἅγ. Μάξιμος γράφει: «*Χθές ὁ Πατριάρχης ἐδήλωσέ μοι λέγων: Ποίας ἐκκλησίας εἶ; Βυζαντίου, Ρώμης, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων; Ἰδοὺ πᾶσαι, μετὰ τὸν ὑπ' αὐτάς ἐπαρχιών, ἠνώθησαν. Εἰ τοίνυν εἰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐνώθητι, μήπως ξένην ὁδὸ τοῦ βίου καινοτομῶν, πάθης ὅπερ οὐ προσδοκᾷς...*» P.G. 90, 132.

Ὁγδοὺς αἰῶνας (8ος αἰ.): Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός (680-750 μ.Χ.) Μεγάλος πατέρας καὶ διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, στήν α' φάση τῆς Εἰκονομαχίας (754-787). Ἀρχικά πρωτοσύμβουλος τοῦ χαλίφη τῆς Δαμασκοῦ, μετέπειτα μοναχὸς καὶ ἱερέας. Ἀγωνίζεται μέ σφοδρότητα κατὰ τῆς Εἰκονομαχίας. Ὁ τότε εἰκονομάχος αὐτοκράτορας Λέων ὁ Ἰσαυρος, τὸν συκοφαντεῖ στὸν χαλίφη, ὁ ὁποῖος διέταξε καὶ τοῦ ἔκοψαν τὸ δεξιὸ χέρι. Ὅμως θεραπεύθηκε θαυματουργικά διὰ ἐντόνου προσευχῆς στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Ἐκπληκτος ὁ χαλίφης τὸν ἀποκατέστησε. Ἡ «νόμιμη» Σύνοδος (754 μ.Χ. εἰκονομαχική): «*τόν εἰκονολάτρη καὶ φалσογράφο Μανσοὺρ ἀνάθεμα. Τῷ τοῦ Χριστοῦ ὑβριστῇ καὶ ἐπιβούλῳ τῆς βασιλείας, ἀνάθεμα. Τῷ τῆς ἀσεβείας διδασκάλῳ καὶ παρερμηνευτῇ τῆς Θείας Γραφῆς ἀνάθεμα*» (ΕΠΕ 1, 12) (Ὁκτώ χαρακτηρισμοὶ καὶ τέσσερα ἀναθέματα).

Στὴν περίπτωση αὐτὴ πρέπει νὰ παρατηρήσουμε ὅτι: α) Ὁ ἀγῶνας τοῦ Ἅγ. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ ἔγινε πρὶν ἀπὸ τὴν Ζ' Οἰκουμένηκὴ Σύνοδο, καὶ β) ἡ τότε «νόμιμη» Σύνοδος (754 μ.Χ.) εἰκονομαχική στό φρόνιμα, ἀναθεμάτισε τὸν Ἅγ. Ἰωάννη τὸν Δαμασκηνό. Τώρα ἡ Σύνοδος τοῦ Φαναρίου, Οἰκουμένηστικὴ, χαρακτηρίσε ὡς σχισματικούς τοὺς Ὁρθοδόξους Ἐσφιγμενίτες μοναχοὺς. Γεγονότα παράλληλα.

Ὁγδοὺς - ἔνατος αἰῶνας (8ος - 9ος αἰ.): Ἅγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης (759-826 μ.Χ.) Ἠγούμενος τῆς περιώνυμης Μονῆς Στουδίτου πλησίον τῆς Κων/πόλεως. Μεγάλος ἀγωνιστὴς καὶ θεολόγος τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴ δευτέρη φάση τῆς Εἰκονομαχίας (813-843 μ.Χ.) Τρεῖς φορές εἶχε διακόψει τὸ μνημόσυνο σέ Πατριάρχες τῆς

Κων/πόλεως καὶ τρεῖς φορές καθαιρέθηκε, ἀναθεματίστηκε, κακοποιήθηκε καὶ ἐξορίστηκε. Κοιμήθηκε στὴν τρίτη ἐξορία του τὸ 826 μ.Χ. σέ ἡλικία 67 ἐτῶν.

Σήμερα οἱ Ἐσφιγμενίτες μοναχοί, ὡς νέοι Στουδίται διέκοψαν τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου ὄχι τρεῖς φορές, ἀλλὰ μία καὶ καλή, γιὰ πολὺ σοβαροὺς λόγους πίστεως. Ἄν ζοῦσε σήμερα ὁ Ἅγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης θὰ μνημόνευε Ἀθηναγόρα, Δημήτριο ἢ Βαρδολομαῖο, αὐτὸς πού τὴ μιά φορά ἀπὸ τίς τρεῖς πού ἔκοψε τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου ἦταν γιὰ ἓνα παράνομο γάμο; Γράφει σχετικὰ ὁ Ἅγ. Θεόδωρος: «*Μολυσμὸν ἔχειν ἢ κοινωνίαν ἐκ μόνου τοῦ ἀναφέρειν αὐτόν κἂν Ὁρθόδοξος εἴη ὁ ἀναφέρων*» P.G. 99, 1669 A.

1204: Ἀλωση τῆς Κων/πόλεως ἀπὸ τοὺς Σταυροφόρους. Ἐχομε πλέον Λατινοκρατία σ' ὅλο τὸ Βυζαντινὸ κράτος. Ἐξασκοῦνται πιέσεις ἀσφυκτικές γιὰ νὰ μνημονεῦνται οἱ Λατίνοι ἐπίσκοποι. Ἰδιαιτέρα στὴν Κύπρο ἡ κατάσταση εἶναι ἀφόρητη. Κάποιοι κληρικοὶ ἐνδίδουν

στὶς τυραννικές πιέσεις καὶ μνημονεύουν Λατίνους ἐπισκόπους ἐξ ἀνάγκης. Ὁ τότε πατριάρχης

Κων/πόλεως Γερμανὸς ἀπαγορεύει κάθε ὑποχώρηση καὶ οἰκονομία στό θέμα τῆς διαμνημόνευσης Λατίνου ἐπισκόπου ἀπὸ Ὁρθοδόξους κληρικούς. Σέ ἐπιστολή του (1229) πρὸς Κυπρίους μετὰξύ ἄλλων ἀναφέρει: «*Ὅσοι τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐστὲ τέκνα γνήσια φεύγειν ὅλῳ ποδί τῇ Λατινικῇ ὑποταγῇ καὶ μηδέ εὐλογίαν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν λαμβάνειν τὴν τυχοῦσαν. Κρεῖσσον γάρ ἐστὶν ἐν τοῖς οἰκοῖς ὑμῶν τῷ Θεῷ προσεύχεσθε κατὰ μόνας ἢ ἐπ' ἐκκλησίαις συνάγεσθαι μετὰ λατινοφρόνων*». Κων. Σάθα: Μεσαιωνικὴ βιβλιοθ. Βενετία 1873 - Ἀθῆναι 1972, τόμος Β', σελ. 18.

Σύνοδος τῆς Λυών 1274: Ἀποφασίστηκε ἡ ἔνωση μέ τοὺς Λατίνους. Ἐγιναν δεκτά τὰ λατινικά δόγματα: Πρωτεῖο, Filioque, μνημόσυνο τοῦ Πάπα. Κλῆρος καὶ λαὸς ἀνησυχεῖ καὶ ξεσηκώνεται. Ἀγιορεῖτες πατέρες στέλνουν μνη-

μειώδη όμολογιακή έπιστολή στον άυτοκράτορα Μιχαήλ Η' Παλαιολόγο τον άποκαλούμενο άζυμίτη, λόγω των φρονημάτων του. Πολλοί δέ κληρικοί και ιερομόναχοι διακόπτουν τό μνημόσυνο του Πατριάρχη Ίωάννου του Βέκκου.

Τό 1280 καταφθάνουν στο "Αγ. Όρος Άυτοκράτορας και Πατριάρχης μέ στρατό νά έπιβάλουν «διά πυρός και σιδήρου» τό μνημόσυνο. "Όσοι πατέρες έμειναν σταθεροί έμαρτύρησαν και τιμώνται ως όσιομάρτυρες.

Οί Βατοπεδινοί έτελειώθησαν δι' άγχόνης και έορτάζουν στις 4 Ίανουαρίου.

Οί Ζωγραφίται διά πυρός έκάησαν στον πύργο της Μονής και τιμούνται 26 Σεπτεμβρίου.

Οί Ίβηρητες έβλήθησαν στη θάλασσα, ή μνήμη τους τελείται στις 13 Μαΐου.

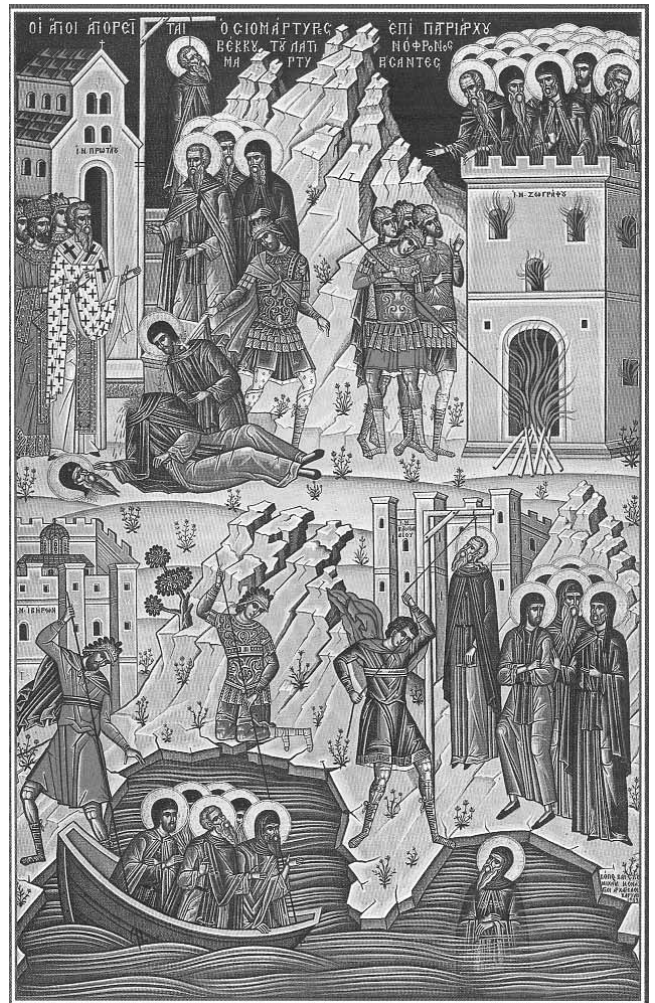
Και οί έν Καρυαίς δι' άγχόνης και διά ξίφους έτελειώθησαν και έορτάζουν 5 Δεκεμβρίου.

(πηγές: Μηναίο Άπ. Διακονίας, Άγιολόγιο Εύστρατιάδη, Συνεξαριστής "Αγ. Νικοδήμου, Μ. Γεδεών: "Αθως, Παχυμέρης: ιστορικός βυζαντινός).

Άπό την έπιστολή των Άγιορειτών Πατέρων προς τον άυτοκράτορα Μιχαήλ Η' Παλαιολόγο παίρνουμε ένα μικρό απόσπασμα:

«Εί γάρ τό άπλώς χαίρειν είπειν κοινωνίαν δίδωσι τοίς έργοις τοίς πονηροίς, πόσον ή διάτορος αὐτή μνημοσύνη και ταῦτα αὐτῶν τῶν θείων μυστηρίων φρικτῶς προκειμένων; Εί δέ ό προκειμένος αὐτός έστίν ή αὐτοαλήθεια, πῶς ἄν τό μέγα τοῦτο ψεῦδος δέχητε εικάζειν εἰκός, τό συντάτειν αὐτόν ως Όρθόδοξον Πατριάρχην μετά τῶν λοιπῶν Όρθοδόξων Πατριαρχῶν, έν καιρῷ φρικτῶν μυστηρίων σκηνικῶς παίζωμεν και τό μή ὄν ως ὄν ὑποκρινόμεθα; Και πῶς ταῦτα άνέξεται ὀρθοδόξου ψυχῇ, και οὐκ αποστήσεται τῆς κοινωνίας τῶν μνημονευσάντων αὐτίκα και πῶς καπηλεύσαντες τά θεῖα τούτης ήγήσεται; "Ανωθεν γάρ ή τοῦ Θεοῦ Όρθόδοξος Έκκλησία τήν επί τῶν ἀδύτων αναφοράν τοῦ ὀνόματος τοῦ Άρχιερέως συγκοινωνίαν τέλειαν έδέξατο τοῦτο. Γέγραπται γάρ έν τῇ έξηγήσει τῆς Θείας Λειτουργίας ὅτι αναφέρει ό ιερουργῶν τό τοῦ Άρχιερέως ὄνομα, δεικνύων και τήν προς τό ὑπερέχον ὑποταγήν, και ὅτι κοινωνός έστίν αὐτοῦ και πίστεως και τῶν θείων μυστηρίων διάδοχος».

-4502 κώδικας Ί.Μ. Ίβήρων ΙΕ' αἰ. φ. 683 6-6876.

-105 (117) κώδικας Ι.Μ. Μεγ. Λαύρας ΙΗ' αἰ. (έλλειψής).

Ό σύγχρονος στά γεγονότα, βυζαντινός ιστορικός Παχυμέρης ως έξῆς εξιστορεῖ τά έν Κων/πόλει και έν "Αγ. Όρει διαδραματισθέντα:

«Έλεγεν ό Παλαιολόγος Μιχαήλ, ό βασιλεὺς, τοίς Κωνσταντινουπολίταις άπαρεσκομένοις τῇ τοιαύτῃ ενώσει: "Ω ἄνθρωποι, άπαράτρωτα τά τοῦ ὑμετέρου δόγματός έστε. Τρία μόνο άπονέμομεν τό Πάπα, πρωτεῖον, έκκλητον και μνημόσυνο. Ταῦτα δέ λύτρα έσονται πολλῶν αἱμάτων Ρωμαίων έκχυθῆνε κινδυνευόντων. Τά τοιαῦτα λέγοντος τοῦ Μιχαήλ, ή Έκκλησία και τό Σῶμα αὐτῆς οὐκ έπέειθοντο. "Οθεν οί πατριάρχαι Άρσένιος και Ίωσήφ και Γρηγόριος έναντιοῦνται. Και ἄλλος άφίησι τό θρόνον και αναχωρεῖ, ἄλλος διώκεται και έγκριτοι άρχιερεῖς και κληρικοί και ἄρχοντες μαστιγοῦνται, δημεύονται, φυλακίζονται, πάσχουσιν ὑπό τοῦ Ρώμης Γρηγορίου και τοῦ Μιχαήλ, ὅσα έπαθον οί πάλοι "Αγιοι ὑπό τοῦ Νέρωνος, Δεκίου, Διοκλητιανοῦ. "Οτι ὅσα βά-

σανα καί τιμωρίας καί ὅσους πονηρούς θανάτους ἐποίησαν οἱ Λατινόφρονες τοῖς εἰς τό "Ἅγιον Ὅρος τοῦ Ἀθωνος πατράσιν, οὐδεὶς εἰδωλολάτρης διώκτης ταῦτα ἐποίησεν» (Γερασίου Σμυρνάκη «Τό Ἅγιον Ὅρος» ἐκδ. «Πανσέληνος» Καρυές Ἀγ. Ὅρος 1988 σελ. 75).

Ὅμως ἡ ἱστορία δυστυχῶς ἐπαναλαμβάνεται. Οἱ Ἁγιορεῖτες πατέρες διέκοψαν τότε τό μνημόσυνο τοῦ Λατινόφρονα Πατριάρχου. Σήμερα, οἱ Ἑσφιγμενίτες πατέρες κάνουν τό ἴδιο γιά τήν πανθηρσκειακή τακτική τοῦ Πατριάρχου, τήν ὁποία βέβαια καταδικάζει ἡ Ἐκκλησία. Ἄν οἱ ἐπὶ Βέκκου μαρτυρήσαντες Πατέρες τοῦ Ἀθωνα, ἔπραξαν καλῶς, τότε γιατί διώκονται οἱ Ἑσφιγμενίτες Πατέρες πού κάνουν τό ἴδιο σήμερα; Ἄν οἱ Πατέρες αὐτοί τότε δέν ἔπραξαν καλῶς, τότε γιατί εἶναι Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας;

Πάντως Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί βία εἶναι ἀσυμβίβαστα πράγματα. Ἡ βία ταυτίζεται μέ τήν πλάνη. Ὁ διωκόμενος μέ τήν ἀλήθεια. «Εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσιν» (Ἰω. ΙΕ', 20).

«Οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται» (Β' Τιμ. γ', 12).

Πάντως τά γεγονότα τῆς Ἑσφιγμένου θυμίζουν σκηνές Ἀποκαλύψεως:

«... Ὁ διάβολος κατέβει πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμόν μέγαν, εἰδὼς ὅτι ὀλίγον καιρόν ἔχει... καί ὠργίσθη ὁ δράκων ἐπὶ τῇ γυναικί καί ἀπῆλθε... ποιῆσαι πόλεμον... κατὰ τῶν τηρούντων τάς ἐντολάς καί τῶν ἐχόντων τήν μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ» (Ἀποκ. ιβ', 13-17).

Δέκατος τέταρτος αἰῶνας (14ος αἰ.): Ἀγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς 1286-1360. Ὁ λατινόφρον Καλαβρός μοναχός Βαρλαάμ, ὑποδύεται τόν Ὀρθόδοξο, καί μεταφέρει στό Βυζάντιο πλανεμένες, αἰρετικές ἀπόψεις τοῦ Παπισμοῦ. Παρασύρει στίς ἀπόψεις τούς λόγιους τοῦ Βυζαντίου, ὅπως τό Γρηγορά, τόν Ἀκίνδυνο κ.ἄ. Ἀκόμα τόν Πατριάρχη Ἰωάννη Καλέκα, καί ἄλλους ἐπισκόπους. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος τότε διακόπτει τό μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου. Ὅποτε ἀναθεματίζεται καί κλείνεται στίς φυλακές τῶν ἀνακτόρων γιά τέσσερα χρόνια περίπου. Κοιμήθηκε τό 1360, σέ ἡλικία 64 ἐτῶν καί ἐορτάζει στίς 14 Νοεμβρίου.

Ἄς ἀκούσουμε τό ἐπαίσχυντο ἀνάθεμα κατὰ τοῦ Ἁγίου: «Τόν Παλαμᾶν καί τούς ὁμόφρονες αὐτοῦ... τολμήσαντας ἀκανονίστως καί

ἀκρίτως ἀποκόψαι τό μνημόσυνόν μου, τό ἀπό τῆς ζωαρχικῆς καί Ἀγίας Τριάδος δεσμῶ καθυποβάλλομεν καί τῷ ἀναθέματι παραπέμπομεν... Ἰωάννης ἐλέψ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κων/πόλεως Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικός Πατριάρχης» P.G. 150, 863D-864A.

Καί στήν περίπτωση αὐτή ἔχουμε διακοπή τοῦ μνημόσυνου τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως ἀπό ἕναν μεγάλο Ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας. Ἀκόμη ἔχουμε ἕνα ἄδικο καί ἀντικανονικό ἀνάθεμα κατὰ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου ἀπό τόν Πατριάρχη Κων/πόλεως. Σήμερα ἔχουμε ἕνα ἄδικο καί ἀντικανονικό χαρακτηρισμό τῶν Ἑσφιγμενιτῶν μοναχῶν ὡς σχισματικῶν.

Δέκατος πέμπτος αἰῶνας (15ος αἰ.): Ἅγιος Μάρκος Ἐφέσου ὁ Εὐγενικός (1392-1444). Ἕνας ἀπό τούς μεγαλύτερους θεολόγους καί ἀγωνιστές Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς γνωστόν στή σύνοδο τῆς Φεράρας - Φλωρεντίας (1438-1439) ἦταν ὁ μόνος πού δέν υπέγραψε τήν Ἐνωση, δηλαδή τήν ἐξαφάνιση τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐκτοτε διέκοψε τό μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου καί δέ συλλειτουργῆσε ποτέ μέ κανέναν ἐπίσκοπο ἀπό ἐκείνους πού υπέγραψαν στήν Ἐνωση ἢ ἦταν Λατινόφρονες.

Ἀφῆσε μάλιστα ὑποθήκη νά μήν πάει ὁ Πατριάρχης ἢ οἱ ἄλλοι ἐπίσκοποι πού υπέγραψαν τήν Ἐνωση, οὔτε στήν κηδεῖα του, οὔτε στά μνημόσυνά του. Καταδιώχτηκε ἀλλά δέν ὑποχώρησε. (Ἐκοιμήθει τό 1444, σέ ἡλικία 52 ἐτῶν. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στίς 19 Ἰανουαρίου).

Ἄς δοῦμε σχετικά κείμενά του: «... πολὺς ἐστίν ὁ τοῦ μνημοσύνου λόγος καί οὐχί μικρός διότι ἐκεῖνοι μνημονεύονται ἐπ' ἐκκλησίαις, ὅσοι εἰσι Ὀρθόδοξοι καί κοινωνικοὶ πρὸς τήν

αὐτήν ἐκκλησίαν. Οἱ δέ ἀκοινώνητοι οὔτε μνημονεύονται, οὔτε γάρ ἔχει ἄδεια τίς τῶν ἱερωμένων εὐχεσθαι ἐπ' ἐκκλησίας πῶς οὖν μνημονεύσωμεν αὐτόν ὄντα Λατινόφρονα;» Οἱ περί τοῦ Ἀγ. Μάρκου Ἐφέσσου πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους ἀντιπροσώπους εἰς Φεράρα (Δοσιθέου Ἱεροσολύμων Δωδεκάβιβλος σελ. 907).

«Ἐκφεύγειν ἅπασιν τρόποις τὴν κοινωνία αὐτοῦ (τοῦ Πατριάρχου) καὶ μήτε συλλειτουργεῖν αὐτῷ, μήτε μνημονεύειν ὅλως αὐτοῦ, μήτε ἀρχιερέα τοῦτον ἀλλά λύκον καὶ μισθωτόν ἡγεῖσθαι» (Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός P.G. 160, 1097).

Μετά ὅμως ἀπὸ τίς ἀναφορές αὐτές σέ γεγονότα τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά ἀναφέρω ὅτι τό δικαίωμα καὶ τό καθῆκον τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου Πατριάρχου, πού καινοτομεῖ περὶ τὴν πίστη, κατοχυρώνει καὶ ὁ λα' (31) κανόνας τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων καὶ ὁ ιε' (15) κανόνας τοῦ πρωτοδευτέρου ἐν Κων/πόλει, ὅπως λέγεται Συνόδου (861), ἐπὶ Πατριάρχου Μ. Φωτίου. Ὁ πολὺ σημαντικὸς αὐτός κανόνας ὁρίζει ὅτι ἐκεῖνοι πού διακόπτουν τό μνημόσυνο καινοτόμου Πατριάρχη ὄχι μόνον **δέν κάνουν σχίσμα στήν Ἐκκλησία**, (ἐπομένως δέν εἶναι σχισματικοί) ἀλλά **εἶναι καὶ ἄξιοι τιμῆς ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους**. Ὅρίζει μάλιστα ρητὰ ὅτι τοῦτο δύναται νά γίνει **πρὸ Συνοδικῆς ἀποφάσεως**.

Ἀλήθεια, πῶς τολμᾷ ὁ Πατριάρχης τίς πανθρησκευτικές συμπροσευχές, ὅταν οἱ πατέρες ρητὰ τίς ἀπαγορεύουν;

«Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος αἵρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω εἰ δέ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργεῖσαι τί καθαιρεῖσθω» ὁρίζει ὁ με' (45) κανόνας τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων.

Ἡ δέ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐπιτάσσει: «τοῖς κοινωνοῦσιν ἐν γνώσει, (μέ τοὺς αἵρετικούς ἐπομένως καὶ ἀλλόθρησκους) **ἀνάθεμα**» Μῆνσι 13, 128. καὶ ὁ λγ' (33) κανόνας τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου ὁρίζει: «Οὐ δεῖ αἵρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνευχεσθαι».

Πῶς μπορούμε νά κοινωνοῦμε μ' ἐκείνους πού εἶναι ἀκοινώνητοι κατὰ τοὺς Ἱ. Κανόνες; Ἐγιναν ποτέ στήν ἱστορία τέτοια πράγματα; «Ὁ κανωνὶς ἀκοινωνήτω, ἀκοινωνήτος ἔστω» εἶναι ὁ αἰώνιος καὶ ἀμετάθετος νόμος τῆς Ἐκκλησίας.

Τέλος ἐξ ὅσων ἀναφέραμε μπορούμε νά

ποῦμε συμπερασματικά ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες ποτέ δέν μνημόνευσαν καινοτόμους καὶ κακόδοξους, Πατριάρχες. Ὅταν ἐμφανίζονταν τέτοια περιστατικά διέκοπταν τό μνημόσυνο τους καὶ κάθε κοινωνία μαζί τους. Σ' αὐτό εἶναι σύμφωνοι ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες (Consensus patrum), καὶ ἡ ἀδιάκοπη πράξη τῆς Ἐκκλησίας συνεπῶς ἐδραία καὶ ἀμετακίνητη ἐκκλησιολογική ἄποψη.

Ἄν ζοῦσαν σήμερα οἱ Ἅγιοι Πατέρες θά μνημόνευαν τοὺς Οἰκουμενιστές Φαναριώτες πού συλλειτουργοῦν μέ τόν Πάπα, συμπροσεύχονται μέ παπικούς καρδινάλιους, μέ προτεστάντες πάστορες καὶ ἐπισκοπίνες, μέ Μουσουλμάνους ἱμάμηδες καὶ μολάδες, μέ Ἑβραίους ραβίνους, μέ Ἰνδοὺς γκουρού, μέ τίς πορτοκαλί κελεμπίες καὶ τά ξυρισμένα κεφάλια, μέ τό Δαλάι Λάμα, μέ ἡμίγυμνους Ἀφρικανούς μάγους, μέ Ἰνδιάνους τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς μέ τά φτερά στό κεφάλι; Ἐχουμε μ' αὐτούς κοινή πίστη; Πιστεύουμε στὸν ἴδιο Θεό;

Σεβαστοὶ Πατέρες, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί. Κλείνοντας θέλω νά ἐπισημάνω ὅτι πίσω ἀπὸ τὴ διακοπὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου βρίσκεται ἡ διακοπὴ κοινωνίας μέ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὴν Πανθρησκεία. Τά παγκόσμια κέντρα ἐξουσίας, οἱ ἐργολάβοι τῆς πολυθρύλητης παγκοσμιοποίησης, πού κατευθύνουν τίς τύχες τοῦ πλανήτη, φιλοδοξοῦν νά καταστήσουν τὸν Οἰκουμενισμό, θρησκεία τοῦ μέλλοντος. Ἐνα εἶδος ὁμοσπονδίας θρησκειῶν μέ πνευματικὸ πλανητάρχην τὸν Πάπα. Μέ σατανικὴ πανουργία ὅλα ὁδεύουν πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση.

Ὅμως οἱ πένητες τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἀπλοὶ μοναχοὶ καὶ ζηλωτές, πού βρίσκονται στό καστρομονάστηρο τῆς Ἑσφιγμένου, ἢ σκηνώνουν στά βράχια, στίς λαγκαδιές καὶ στίς ὑπώρειες τοῦ γεραροῦ Ἀθῶνα, τό Ἅγιον Ὄρος, τό περιβόλι τῆς Παναγίας, καὶ ὅλοι ἀνὰ τὸν κόσμον ἀγωνιστές τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀντιστέκονται στά πονηρά σχέδια τῆς νέας ἐποχῆς καὶ τῆς νέας τάξεως πραγμάτων. Ὁ ἀνέσπερος ἥλιος τῆς Ὁρθοδοξίας δέν θά δύσει ποτέ γιὰ τοὺς Ἑσφιγμένους μοναχοὺς καὶ λοιποὺς ἀγωνιστάς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅ,τι κι ἂν συμβεῖ, ἡ νίκη εἶναι μαζί τους. «Αὕτη ἐστὶ ἡ νικήσασα τὸν κόσμον ἢ πίστις ἡμῶν» (Α' Ἰω. ε', 4).

Παν. Ἡλιόπουλος
Καθηγητής

Οἱ Ψευδοπροφῆται*

Ἐπειδή πολλοί καυχόμενοι ἐπὶ σοφίᾳ ἀπευθυνόμενοι πρὸς ἡμᾶς προσπαθοῦσι νὰ μεταδώσωσι τὰ φῶτα τῆς σοφίας αὐτῶν (!) ἀποκαλοῦντες ἡμᾶς μέν τούς Παλαιοημερολογίτας καθυστερημένους καὶ ὑστερούντας ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, ἑαυτούς δέ ἐν πᾶσι σοφούς καὶ ἁγίους, ἐπὶκαιρον θεωροῦμεν ἵνα μεταφέρωμεν ἐνταῦθα ἀποσπάσματα τινὰ ἐκ μιᾶς «Στηλιτευτικῆς ἐπιστολῆς», τοῦ ἀειμνήστου καὶ μεγάλου Ἱεράρχου καὶ Διδασκάλου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρως ἀπαριθμοῦντος καὶ ἀνασκευάζοντος μίαν πρὸς μίαν πάσας τάς ἐκκλησιαστικὰς καινοτομίας.

Καὶ πρῶτον μὲν ὁ ἀειμνηστος οὗτος ἀναφέρει μίαν ἱστορίαν ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (Βασιλ. Γ', κεφ. ιγ') ἔνθα ἱστορεῖται ὅτι: Ὁ θεὸς διέταξεν ἓνα προφήτην ἵνα μεταβάς ἐλέγξῃ τὸν Βασιλέα Ἱεροβοάμ παρανομοῦντα, πλὴν εἶπε συγχρόνως πρὸς τὸν Προφήτην αὐτόν: «Μὴ φάγῃς ἄρτον, καὶ μὴ πίῃς ὕδωρ, καὶ μὴ ἐπιστρέψῃς ἐν τῇ ὁδῷ ἧ ἐπορεύθης ἐν αὐτῇ».

Ὅμως ἓνας γέρων ψευδοπροφήτης κατοικῶν εἰς τὴν περιφέρειαν ἐκείνην «εἰς Βαιθήλ» πληροφορηθεὶς τοῦτο, ἔδραμεν ὀπίσω καὶ φθάσας τὸν Προφήτην τὸν ἄνθρωπον τοῦ θεοῦ, εἶπε πρὸς αὐτόν: «Δεῦρο, καὶ ἐγὼ προφήτης εἰμί, καθὼς καὶ σύ, Ἄγγελος Κυρίου ἐλάλησεν εἰς ἐμέ, καθὼς καὶ εἰς σέ, καὶ μοῦ παρήγγειλε νὰ σέ ἐπιστρέψω εἰς τό σπιτι μου διὰ νὰ σέ φιλοξενήσω νὰ φάγῃς ἄρτον καὶ νὰ πίῃς ὕδωρ». Καὶ μέ αὐτὰ τὰ ἀπατηλὰ καὶ ψευδῇ λόγια παρακινῶν κατέπεισε τὸν

ἄνθρωπον τοῦ θεοῦ τὸν Προφήτην, ὁ ψευδοπροφήτης ἐκεῖνος, ἐπέστρεψεν αὐτόν εἰς τὸν οἶκον του δῆθεν διὰ νὰ τὸν φιλοξενήσῃ. Ἀλλὰ τί συνέβη μετὰ ταῦτα; καὶ τί ἔπαθεν ὁ ἀληθὴς Προφήτης διὰ τὴν παρακοήν του εἰς τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ;

Ἀναχωρήσας οὗτος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ψευδοπροφήτου διὰ νὰ βαδίσῃ τὴν ὁδόν του, εὔρεν ἀξίαν τὴν τιμωρίαν τῆς παρακοῆς· διότι λέων ἀποσταλείς ἐκ Θεοῦ ἐθανάτωσεν αὐτόν ἐν τῇ ὁδῷ: «καὶ ἦν τό σῶμα αὐτοῦ ἐρριμμένον ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὁ λέων ἐστήκει παρὰ τό σῶμα καὶ οὐκ, ἔφαγεν ὁ λέων τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ θεοῦ» (Βασιλ. Γ'. Κεφ. 15. 24-29).

Καὶ μετὰ τὴν ἱστορίαν ταύτην ἄρχεται λέγων ὁ ἱερός Εὐγένιος:

«Ἀνθρωπε τοῦ θεοῦ, δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ μάθετε ἀπὸ τό παράδειγμα τοῦτο νὰ διακρίνετε τούς ψευδοπροφήτας, καὶ νὰ μὴ τούς ἀκολουθῇτε, διὰ νὰ μὴ κρημνισθῇτε εἰς τὸν λάκκον τῆς κακοδοξίας καὶ τῆς αἰρέσεως· διότι εἰς τό στόμα αὐτῶν κάθηται τό πνεῦμα τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης. Ἀκούετε ἄνθρωπον ὅπου ὁμιλεῖ τό ἐναντίον ἐκείνων ὅπου ὠμίλησεν ὁ Θεός; ψευδοπροφήτης βέβαια ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος εἶναι· ὁ Θεός λέγει διὰ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, νήστευσον μὴ φάγῃς, καὶ αὐτός ἀντιλέγει μὴ νηστεύῃς ἀλλὰ φάγε, φθάνει τόσο· ψευδοπροφήτης εἶναι.

Ὁ Θεός παραγγέλει, μὴ πίῃς καὶ αὐτός παραινέει τό ἐναντίον, πίε, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ψευδοπροφήτης εἶναι. Ὁ Θεός κελεύει,

* «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Ἀρ. φ. 216-217, ἔτος 9ον, 12/9/1955, σελ. 5.

μή ἐπιστρέψης ἐν ὁδῷ ἢ ἐπορεύθης, ἀλλὰ περιπάτει ἴσα τὸν δρόμον σου, καὶ αὐτός ζητεῖ νὰ σέ φέρῃ ἔξω ἀπὸ αὐτόν, εἰς τὸν δρόμον τὸν ἰδικόν του, δέν χρειάζεται ἄλλη ἀπόδειξις διὰ νὰ τὸν γνωρίσης ὅτι ψευδοπροφήτης εἶναι. Ἄς λέγῃ καὶ ἐγὼ προφήτης εἶμαι. Ἄς λέγῃ ὅτι Ἄγγελος Κυρίου ἐλάλησεν εἰς ἐμέ. Ἄς λέγῃ καὶ ὅτι ἄλλο. Μὴ πλανηθῆτε, μὴ πιστεύητε εἰς αὐτόν. Ὅταν ἄλλα ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ οἱ Ἀπόστολοι εὐαγγελίσαντο εἰς ὑμᾶς ὁ τοιοῦτος εὐαγγελίζεται, ἀνά θέμα ἔστω.

Ὅταν ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς μέ τὰ ὄπλα τοῦ λόγου καὶ μέ τὴν δύναμιν τῶν σοφιστικῶν ἐπιχειρημάτων, καὶ μεγαλοφωνοῦν εἰς σύστασιν τῶν δογμάτων τους, μὴ θαυμάζετε. Ἄς εἶναι καὶ σοφοὶ αὐτοὶ τί θαυμαστόν; Σοφοὶ ἦσαν καὶ ὁ Ἄρειος, καὶ ὁ Μακεδόνιος καὶ ὁ Ἀπολλινάριος, καὶ πρό πάντων θαυμάσιος ἦτο εἰς τὴν σοφίαν ὁ Ὠριγένης. Ἀλλὰ μέ ὅλην τους τὴν σοφίαν ἔπесαν εἰς τὰ βάραθρα τῶν τῶν βλασφημιῶν καὶ αἰρέσεων.

Τὰ τόσα ἔθνη τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀμερικῆς εἶνε ἔθνη σοφώτατα, ἀλλὰ εἶνε ταῦτα καὶ κατὰ τὴν γνώμην αἰρετικώτατα. Εἰς τοὺς τοιοῦτους τό ὕψος τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας ἐτοιμάζει βαθυτέρον τὸν λάκκον τῆς κατακρίσεως· διότι ἐμπιστευόμενοι εἰς τὴν σοφίαν τους ἔγιναν τυφλοὶ εἰς τὴν τῆς ἀληθοῦς πίστεως καταννόησιν, ὡς λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος «*ἡ περιουσία τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας προσθήκην οἶσει ποτέ αὐτοῖς τῆς χαλεπῆς κατακρίσεως· δόξαντες γάρ εἶναι σοφοί, περί τὴν σύνεσιν τῆς ἀληθείας ἀθλίως ἐξετυφλώθησαν*».

Τί κοινόν ἔχει ἡ σοφία τοῦ κόσμου μέ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ; Ἡ σοφία τοῦ κόσμου εἶνε πλάνη, εἶνε μωρία, εἶνε ἀφροσύνη κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅταν εἶνε κεχωρισμένη ἀπὸ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ, ἥτις εἶνε ἡ ἀληθινή πίστις. Αὐτή εἶνε ἡ ὄντως σοφία, ἡ ἀσφαλτος σοφία καὶ ἀπταιστος, ἡ σοφία ἡ ὀρθή. Τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου μανθάνει τις εἰς τὰς ἀκαδημίας καὶ τὰ βιβλία τῶν φιλοσόφων· τὴν δέ σοφίαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Ἡ πίστις δέν ἀλλάζει μέ τοὺς καιροὺς, δέν μεταβάλλεται μέ τοὺς χρόνους, δέν ἀλλοιοῦται ἀπὸ περιστάσεις, δέν μαραίνεται, δέν γηράσκει, ἀλλὰ μένει πάντοτε ἡ αὐτή. Τί

τολμῶσιν αὐτοὶ οἱ νέοι θεολόγοι νὰ κινήσουν τὰ ἀκίνητα; Ἡμεῖς ἠξεύρομεν, ὅτι **τά τῆς πίστεως δόγματα ὅσον εἶνε νεώτερα, τόσο εἶνε ἐπισφαλέστερα. Ὅσον παλαιότερα τόσο γνησιώτερα καὶ βεβαιότερα.** Καθὼς τὰ νερά, ὅσον εἶνε πλησιέστερα πρὸς τὰς πηγὰς, τόσο εἶνε καθαρώτερα καὶ ὅσον μακρύτερα τῶν πηγῶν, τόσο ρυπαρώτερα καὶ μάλλον τεθολωμένα.

Δέν ἡμποροῦμεν ἡμεῖς νὰ ἀφήσωμεν ἓνα ἱεροφάντην Διονύσιον Ἀρεοπαγίτην, ἓνα Μέγαν Βασίλειον, ἓνα θεολογικώτατον Γρηγόριον, ἓνα θαυμαστόν Χρυσόστομον καὶ τόσοις ἄλλοις Θεοφορήτοις ἄνδρας καὶ θεσπεσίους Πατέρας, σκεύη τοῦ Πνεύματος, (τῶν ὁποίων δέν ἠξεύρει νὰ διορίσῃ τις ἂν ἡ ἀγιότης ἦτο μεγαλυτέρα τῆς σοφίας, ἢ σοφία τῆς ἀγιότητος) καὶ νὰ ἀκολουθήσωμεν τοὺς σημερινούς δοκησισόφους.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνα χρόνο μετά τήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο τῆς Νικαίας, τό 326 μ.Χ. ἡ Ἀγία Ἑλένη, μητέρα τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, θέλησε νά ἐκπληρώσει ἕνα ὄνειρο ζωῆς. Νά βρεῖ τόν Τίμιο Σταυρό καί τόν Πανάγιο Τάφο. Ὁργανώθηκε ταξίδι γιά τά Ἱεροσόλυμα, μέ σκοπό τήν εὑρεση τοῦ Τιμίου Ξύλου.

Ὁ Γολγοθᾶς μετά τήν παρέλευση τριῶν αἰώνων, ἀπό τήν Σταύρωση καί τήν Ἀνάστασι, εἶχε μεταβληθῇ σέ σκουπιδότοπο. Τά Ἱεροσόλυμα μετά τήν καταστροφή τους ἀπό τόν Τίτο καί τήν ἐπανοικοδόμησή τους ἀπό τόν Ἀδριανό, εἶχαν ἀλλάξει μορφή. Τά ἴχνη τοῦ Τιμίου Ξύλου εἶχαν χαθῇ. Ἡ Ἀγία Ἑλένη ὕστερα ἀπό πολλές καί κοπιώδεις ἀναζητήσεις, ὕστερα ἀπό ὑπόδειξη ἐντοπίων, ἔστρεψε τίς ἔρευνες στό σημεῖο στό ὁποῖο σήμερα στεγάζεται ὁ Ναός τῆς Ἀναστάσεως. Σύμφωνα μέ τήν παράδοση, στό σημεῖο ὅπου εὑρέθη ὁ Τίμιος Σταυρός εἶχε φυτρώσει, εὐῶδες φυτόν, ὁ βασιλικός.

Ἐν τέλει, ἡ Ἀγία Ἑλένη, βρῆκε τρεῖς σταυρούς, τόν Σταυρό τοῦ Κυρίου καί τῶν συσταυρωθέντων δύο ληστῶν κι ὁ προβληματισμός της ἦταν πλέον ποῖος ἦταν ὁ Τίμιος Σταυρός. Καθ' ὑπόδειξιν τοῦ Ἀγίου Μακαρίου, ἐπισκόπου τῆς πόλεως τότε, ἀντελήφθη, ὅτι ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου θά ξεχώριζε διά θαυματουργίας. Μιά νεκρά γυναίκα ἐκηδεύετο τότε καί ἡ νεκρή πομπή ἐπορεύετο κοντά ἀπό τόν Γολγοθᾶ. Ἡ Ἀγία Ἑλένη διέταξε νά ἀκουμπήσουν καί τούς τρεῖς Σταυρούς πού εἶχαν εὑρεθῇ στόν Γολγοθᾶ, ἐπάνω στήν νεκρή. Τό θαῦμα συνέβη. Ὁ Τίμιος Σταυρός, πού τήν ἄγγιξε τελευταῖος, ἀνέστησε τήν νεκρή.

Ἐπειδή λοιπόν πλήθη λαοῦ συνέρρευσαν γιά νά προσκυνήσουν τό πολύτιμο εὔρημα,

καθώς τοῦτο ἦταν ἀδύνατο, ὁ Ἅγιος Μακάριος ἀνέβηκε σέ ἄμβωνα καί ὕψωσε τόν Τίμιο Σταυρό, ὥστε νά τόν δεῖ ὁ συγκεντρωθεῖς λαός. Ἐκτοτε καθιερώθηκε ἡ ἐορτή τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Εἰκοσιπέντε χρόνια μετά ἀπό τήν εὑρεση τοῦ Τιμίου Ξύλου ἀπό τήν Ἀγία Ἑλένη, τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ ἐμφανίζεται γιά δεύτερη φορά, στόν οὐρανό τῶν Ἱεροσολύμων αὐτή τή φορά. Τό θαῦμα συνέβη τήν 7η Μαΐου τοῦ 351 μ.Χ. κατά τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστής. Γιγάντιος Σταυρός ἐφανίσθηκε, πάνω ἀπό τόν Γολγοθᾶ καί μέχρι τοῦ Ὄρους τῶν Ἑλαιῶν. Δέν ἦταν φαινόμενο στιγμιαῖο, ἀλλά παρέμεινε ἐπί ὥρες καί κατέστη ὁρατός ἀπ' ὅλους τούς κατοίκους τῆς πόλεως, χριστιανούς καί μή. Ἐπίσκοπος τῶν Ἱεροσολύμων ἦταν τότε ὁ Ἅγιος Κύριλλος, Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας. Σέ σωζόμενη ἐπιστολή του πρὸς τόν Αὐτοκράτορα Κωνσταντίο, ὁ Ἅγιος Κύριλλος γράφει γιά τό συμβάν τοῦ θαύματος τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ: «ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἁγίας Πεντηκοστής, Νόνναις Μαΐαις, τήν τρίτην ὥραν παμμεγέθους Σταυρός, ἐκ φωτός κατεσκευασμένος ἐν οὐρανῷ ὑπεράνω τοῦ ἁγίου Γολγοθᾶ καί μέχρι τοῦ Ἀγίου Ὄρους τῶν ἐλαιῶν, ἐντεταμένος ἐφαίνετο. Οὐχ ἐνί καί δευτέρῳ φανείς, ἀλλά παντί τῷ τῆς πόλεως πλήθει, φανερώτατα δειχθεῖς. Οὐχ, ὡς ἂν τίς νοήσειεν ὀξέως κατά φαντασίαν παραδραμών, ἀλλ' ἐπεὶ πλείοσιν ὥραις ὑπὲρ γῆν ὀφθαλμοφανῶς θεωρούμενος καί ταῖς ἀπαστραπτούσαις μαρμαρυγαῖς τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας νικήσας... Οἱ τῆς Ἱερουσαλήμ οἰκήτορες, τό τοῦ θαύματος παράδοξον, αὐταῖς ὄψεσιν παραλαβόντες, Θεῷ τῷ παμβασιλεῖ καί Υἱῷ τῷ μονογενεῖ τοῦ Θεοῦ, τήν πρέπουσαν μετ'

εὐχαριστίας προσκύνῃσιν, ἀπεδώκαμεν τε καὶ ἀποδώσομεν» (PG. 33, 1165 κ. ἐξ.). Ἀπό τότε καθιερώθηκε καὶ ἐπιτελεῖται, τὴν 7ῃ Μαΐου, ἡ ἀνάμνησις τοῦ φανέντος ἐν οὐρανῷ σημείου τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Τρεῖς αἰῶνες ἀργότερα τὸ Τίμιον Ξύλον, ἔπese στὰ χέρια τῶν Περσῶν, λάφυρο ἀπὸ τὴν καταστροφικὴ τους ἐπιδρομὴ στὴν Παλαιστίνῃ καὶ τὴν κατάληψη τῆς ἁγίας πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων. Τὸ 628 μ.Χ. ὁ αὐτοκράτορας Ἡράκλειος, ἀνέλαβε ἐκστρατεία ἐναντίον τῶν Περσῶν καὶ ἀφοῦ τοὺς κατατρόπωσε, ἐπανέκτησε τὸν Τίμιον Σταυρὸ καὶ τὸν μετέφερε ξανά στὰ Ἱεροσόλυμα. Οἱ ἱστορικὲς μαρτυρίες ἀναφέρουν, ὅτι τὴν 14ην τοῦ Σεπτεμβρίου, ἀνυπόδητος καὶ φορώντας εὐτελεῖ ἐνδύματα ὁ Ἡράκλειος, φέρων ἐπάνω στὸν ὤμο του τὸ Τίμιον Ξύλον, ἐπικεφαλῆς λιτανείας, ἀνηφόρησε εἰς τὸν Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως. Ὅταν εἰσῆλθε ἐντὸς τοῦ Ναοῦ παρέδωσε τὸν Σταυρὸ στὸν Πατριάρχη Ζαχαρία, ὁ ὁποῖος τὸν ὕψωσε γιὰ δευτέρῃ φορά. Τότε συνετέθηκε κι ὁ γνωστός ὕμνος «Σῶσον Κύριε τὸν λαόν Σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου..». Ἀπὸ τὴν περίοδο αὕτη καὶ ἐντεῦθεν, ἡ ἐορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατέστη ἐπισημοτάτη σ' ὅλοκληρὴ τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν Ἀνατολή μέχρι τὴ Δύση καὶ προσέλαβε χαρακτήρα μεγάλης Δεσποτικῆς ἐορτῆς.

Στοὺς αἰῶνες πού διέρρευσαν, ἡ Ἐκκλησία δοκιμάστηκε ἀπὸ δεινὲς αἱρέσεις πού ἀπειλοῦσαν τὴν ἐνότητά της καὶ ὁδηγοῦσαν ὅσους τὶς ἀκολουθοῦσαν στὴν ἀπώλεια.

Ἐντούτοις, ὁ Τίμιος Σταυρὸς ἐμφανίζεται γιὰ τρίτη φορά τὸ 1925, 1574 χρόνια μετὰ ἀπὸ τὴν τελευταία φορά κατὰ τὴν ὁποία ἐφώτισε τὸν οὐρανὸ τῶν Ἱεροσολύμων. Εἶναι τὸ μισό τῆς δευτέρης δεκαετίας τοῦ 20οῦ αἰῶνος, κατὰ τὸν ὁποῖο γεννᾶται ἡ δεινότερη αἵρεση τῶν τελευταίων αἰώνων, ὁ οἰκουμενισμός, τοῦ ὁποῖου πρόδρομος ἦταν ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτολογίου, τὸ 1924.

Τὸ 1922, ὁ Μικρασιατικὸς ἐλληνισμός, κρίμ-

μασι οἷς Κύριος οἶδε, ξεριζώνεται ἀπὸ τὶς πατρογονικὲς του ἐστίες, ἔπειτα ἀπὸ σχεδὸν τρισεχλιετὴ παρουσία στὴ Μικρασιατικὴ γῆ. Οἱ Ἐκκλησίαι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, οἱ ὁποῖες ὡς λυχνίες παρομοιάζονται στὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως, σβήνουν ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλη, στερούμενες τοῦ ξεριζωμένου, ποιμνίου τους. Ἡ περίοδος πού ἀκολούθησε ἦταν ὄντως ταραγμένη. Περί τὸ ἐνάμιση ἑκατομμύριο πρόσφυγες πού κατέφυγαν κυνηγημένοι στὴν Ἑλλάδα, προσπαθοῦσαν νὰ προσαρμοστοῦν στὰ νέα δεδομένα καὶ νὰ κερδίσουν τὴν δυσχερὴ μάχη τῆς ἐπιβίωσής τους στὴ νέα τους πατρίδα.

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀσταθῆ ἐθνικὰ περίοδο, ἔρχεται νὰ προστεθῇ καὶ ἡ διάσπαση τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου, φράγκικου ἐορτολογίου, διασαλεύοντας τὴν εἰρήνη καὶ ἀνατρέποντας τὴν λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶχε βεβαίως προηγηθεῖ προοιμιακὰ, ἡ πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος τοῦ 1920. Δικαίως χαρακτηρίστηκε ὡς «καταστατικὸς χάρτης τοῦ οἰκουμενισμοῦ», τῆς μεγαλύτερης αἵρέσεως τῶν τελευταίων αἰώνων, ἡ ὁποία ἐν ὀλίγοις, ἀρνεῖται τὴν μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη προέβλεπε μιά σειρά βημάτων γιὰ τὴν «ἔνωση τῶν

Ἐκκλησιῶν», ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ πρῶτο ἦταν ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτολογίου, γιὰ νὰ ἐορτάζουν ἀπὸ κοινοῦ ὅλες οἱ «Ἐκκλησίες», ὅπως ἀποκαλεῖ τὸ συνονθύλευμα τῶν αἱρετικῶν παραφυάδων τῆς Δύσεως. Τὸ περιεχόμενο αὐτῆς τῆς ἐγκυκλίου κρατήθηκε μυστικὸ γιὰ περίπου τέσσερις δεκαετίες. Ἐκτοτε, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, πρωτοστάτης τοῦ οἰκουμενισμοῦ, καταβάλλει προσπάθειες μετ' ἐνθέρμου ζήλου νὰ ἐφαρμόσει τὸ περιεχόμενό της καὶ νὰ ἐπιτύχει πράγματα πού καὶ αὕτη ἡ αἱρετικὴ ἐγκύκλιος τοῦ 1920, δέν εἶχε συμπεριλάβει.

Ἐπιμέλεια Κ.Ν. Πάνος

(συνεχίζεται)

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

✓ Τό Πρωτοβάθμιον διά Πρεσβυτέρους Συνοδικόν Δικαστήριον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. συνεδριάσαν τήν Τρίτην 22-3/4-2006 ἀπεφάσισε τήν ἐπιβολήν τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἐκπτώσεως ἀπό τὰ ὀφθίκια (Πνευματικοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου) καί ἀπαγόρευσιν τοῦ κηρύγματος εἰς τόν Αἰδεσιμώτατον Ἱερέα Ἀνδρέα Μαλλιάρων διά κανονικάς παραβάσεις. Τό αὐτό δικαστήριον ἀπήλλαξεν αὐτόν ἀπό τῆς κατηγορίας τῆς προσχωρήσεως εἰς τόν νεοσημερολογισμόν.

✓ Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπεφάσισε τήν ἀνάθεσιν τῆς διαποιμάνσεως τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀμερικῆς ἐπιτροπικῶς εἰς τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον, μέχρι τήν πλήρη ἀνάρρωσιν τοῦ Σεβ/του κ. Παύλου. Ὡσαύτως κατὰ τήν συνεδρίαν τῆς Πέμπτης 12/25-5-2006, ἐνέκρινε τό σχέδιον Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης βάσει παλαιότερων σχεδίων, προσαρμοσμένων εἰς τὰς διατάξεις τῶν θείων καί ἱερῶν κανόνων.

✓ Εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας ἐγένοντο δεκτοί ἐκ τοῦ Μακαριτικοῦ σχίσματος ἐπιστρέφοντες κληρικοί, ὁ αἰδεσιμώτατος πολιός Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Σμυράκης, ὁ Πανοσιώτατος Ἱερομ. Μάξιμος Σαραφίδης (βλ. σελ. 22) καί ὁ αἰδεσιμώτατος Πρωτοπρεσβύτερος Σπυρίδων Ὁργαντζίδης, ἕκαστος κατὰ τρόπον ἀνάλογον τῆς περιπτώσεώς του.

✓ Ὡπως μετέδωσε τό εἰδησεογραφικόν πρακτορεῖον «Ζενίθ» (Zenith.org) εἰς ἀνταπόκρισιν ἀπό τό Βατικανόν, τήν 7-6-2006 (ν.ή.), ὁ πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ', ἀπευθυνόμενος εἰς 50.000 συγκεντρωμένους λατίνους «ἡρμήνευσε» τό χωρίον τοῦ Εὐαγγελίου «Σύ εἶ Πέτρος καί ἐπὶ αὕτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τήν Ἐκκλησίαν». (Ματθ. ΙΣΤ' 18-19). Οἱ λατίνοι διαστρέφουν τήν ἔννοιαν τοῦ χωρίου λέγοντες ὅτι ἐδῶ ὁ Χριστός δηλώνει ὅτι θά θεμελιώσῃ τήν Ἐκκλησίαν ἐπάνω εἰς τόν Ἀπόστολον Πέτρον καί ἄρα οἱ (κατά τοὺς λατίνους) διάδοχοι τοῦ Πέτρου πάπαι εἶναι καί αὐτοὶ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐρμηνεύουν τό χωρίον ὡς ὅτι ὁ Χριστός δηλώνει ὅτι θά θεμελιώσῃ τήν Ἐκκλησίαν ὅχι ἐπάνω εἰς τό πρόσωπον τοῦ Πέτρου ἀλλ' εἰς τήν ἀμέσως προηγηθεῖσαν ὁμολογίαν αὐτοῦ ὅτι «Σύ εἶ ὁ Χριστός ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος». Πράγματι ἐπὶ τῇ πέτρᾳ τῆς ὀρθῆς ὁμολογίας ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ οἰκοδομήθηκε ἡ Ἐκκλησία. Τό ἀξιοσημείωτον ὅμως ἐδῶ εἶναι, ὅτι ὁ πάπας ἐκάλεσε τό πλήθος νά προσευχηθῇ ὥστε «τό

πρωτεῖον τοῦ Πέτρου τό ὁποῖον ἐνεπιστεύθη εἰς πτωχάς ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις (σ.μ. τοὺς πάπας!) νά ἐξασκεῖται ἐν τῇ αὐθεντικῇ του ἐννοίᾳ κατὰ τήν ἐπιθυμίαν τοῦ Κυρίου, οὕτως ὥστε βαθμηδόν νά ἀναγνωρισθῇ κατὰ τήν ἀληθινὴν σημασίαν αὐτοῦ ἀπὸ ἀδελφούς οἱ ὁποῖοι δέν εἶναι ἐν κοινωνίᾳ μεθ' ἡμῶν».

Τουτέστιν, ὁ πάπας ἐκάλεσε τοὺς πιστοὺς του νά προσευχηθῶν ὥστε οἱ Ὁρθόδοξοι νά φωτισθῶν ἀπὸ τόν Θεόν καί νά ἀναγνωρίσουν τό παπικόν πρωτεῖον! Διότι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἀπέκοψαν τόν πάπα ἀπὸ τήν Ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν ἦσαν οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι ἀντέδρασαν εἰς τὰς ἐωσφορικάς ἀξιώσεις τῶν πεπλανημένων παπῶν. Ἰδοὺ λοιπόν, ὅτι ὁ πάπας παραμένει ἀμετακίνητος εἰς τὰς αἱρέσεις του, καί ἀναμένει τόν φωτισμὸν τῶν πεπλανημένων Ὁρθοδόξων (Βαρθολομαίου, Χριστοδούλου κ.λ.π.).

✓ «Τὰ ράσα», ὅπως γνωρίζουν ὅλοι, «δέν κάνουν τόν παπᾶ». Εἰς τήν περίπτωσιν ὅμως τοῦ κ. Ἀποστόλου Βαβύλη, ὁ λαϊκὸς κανὼν ἐξαίρεται. Καί πῶς νά μὴν συμβῇ κάτι τέτοιο, ὅταν ὁ ...κύριος αὐτός συνεχίσει ἐπιδεικτικῶς καί ἀνενοχλήτως νά διασύρῃ τό τιμημένον ράσον, ὑπὸ τὰ ἀπαθῆ βλέμματα τῶν Εἰσαγγελικῶν Ἀρχῶν καί τήν σκανδαλώδη ἀπροθυμίαν τοῦ κ. Χριστοδούλου Παρασκευαΐδου, ὁ ὁποῖος δέν θέλει κἄν νά εἰσέλθῃ εἰς τόν κόπον νά ἐρωτήσῃ τόν ἑαυτόν του, ἐάν ὁ «φαντομάς» αὐτός, συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνας ἀλλὰ καί τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας, ἐπιτρέπεται νά περιβάλλεται τό μοναχικόν ράσον.

Διὰ ποῖον λόγον λοιπόν ἡ Κρατικὴ Ἐκκλησία, ἐρωτῶμεν λοιπόν ἡμεῖς, δέν ἐπεμβαίνει εἰς αὐτήν τήν ἀπροκάλυπτον καί βάνανυσον βεβήλωσιν τοῦ μοναχικοῦ σχήματος; Πόσοι ἀλήθεια, μοναχοί, ἀπὸ τήν ἀντίπερα ὄχθη καί παντός βαθμοῦ Κληρικοί Παλαισημερολογῖται δέν ἐξυρίσθησαν, δέν ἀπεσχηματίσθησαν, δέν ἐφυλακίσθησαν καί δέν ἐξετελείσθησαν ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς Ἀστυνομίας, μέ τήν ὑποκίνησιν τῶν δημοσίων λειτουργῶν τοῦ... Ὑψίστου, ἐπειδὴ ἡγωνίζοντο διὰ τήν διατήρησιν τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων;

Διατί λοιπόν τόση ἀνέχεια εἰς ἓναν τυχοδιώκτη ὁ ὁποῖος ἐποδοπάτησε τό ...ἡμισυ τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος διὰ νά ὑπηρετήσῃ ἄνομα συμφέροντα;

Ἔχετε νά εἰπῆτε τίποτε κ. Χριστόδουλε;

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Μέ ιδιαίτερη κατάνυξη καί θρησκευτική εὐλάβεια πραγματοποιήθηκαν κατά τούς μήνες Ἀπρίλιο καί Μάιο ἐ.ἔ. οἱ λατρευτικές ἐκδηλώσεις πρὸς τιμὴν τῶν Ἀγίων μας, στοὺς ὁποίους εἶναι ἀφιερωμένοι Ἱ. Ναοί καί Μονές τῆς Ἐκκλησίας μας.

► Τό Σάββατο τοῦ Ἀκαθίστου 26-3/8-4 μέ πνευματική ἀγαλλίασι ἐορτάσθηκε ἡ ἐτήσιος πανήγυρις τοῦ Ἱ. Παρεκκλησίου Ρόδου τό Ἀμάραντον Πειραιῶς τῆς ὁμωνύμου φιλανθρωπικῆς ἀδελφότητος Κυριῶν καί Δεσποινίδων. Τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως προέστη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Βρεσθένης κ. Θεοδόσιος.

► Τὴν Τρίτη τῆς Διακαινησίμου, καθ' ἣν ἡμέραν ἐορτάζομεν τὰ θαυμάσια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος ὡς Τοποτηρητὴς Κρήτης, προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Παρεκκλησίου Παναγίας Πορταϊτίσσης εἰς Σμάρι Καστελίου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πανηγύρισαν ἡ ὁμώνυμος Ἱ. Μονὴ εἰς Δυτικὸν Πέλλας, τὰ Ἱ. Ἡσυχαστήρια Δόξας Θεσσαλονίκης καί Ἀρτέμιδος (Λούτσας) Ἀττικῆς, καθὼς καί ὁ συνώνυμος Ἱ. Ναός Καλλιθέας Ἀθηνῶν.

► Τὴν Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου πανηγύρισαν αἱ Ἱ. Μοναὶ Ζωοδόχου Πηγῆς Πατρῶν, Κοσμοσώτηρος Κρυνοερίου καθὼς καί ὁ Ἱ. Ναός Ζωοδόχου Πηγῆς Πενταπλατάνου Γιαννιτσῶν.

Εἰς τὴν πάνδημον μοναστηριακὴν πανήγυριν τῶν Πατρῶν προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος καί εἰς τὴν πανήγυριν τῆς Ἱ. Μονῆς Κοσμοσώτηρος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος συνευχομένων ἐν τῷ ἱερῷ βήματι τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου καί Μαρθῶνος κ. Φωτίου.

► Τὴν Κυριακὴ τοῦ Ἀντίπασχα πανηγύρισε ὁ δυσπόστατος Ἱ. Ναός Ἀγ. Τριάδος Ἀγ. Ἀποστόλου Θωμᾶ Κολινδρού.

► Μέσα στό πλαίσιο τῆς ἀναστάσιμης πανδαισίας τό Σάββατο 23-4/6-5 μέ κάθε ἐπισημότητα ἐορτάσθηκε ἡ μνήμη τοῦ Ἀγ. μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τρο-

παιοφόρου. Σημεῖο ἀναφορᾶς κατὰ τὴν ἐορτὴ αὐτὴ ὑπῆρξαν οἱ ὁμώνυμοι Ἱ. Ναοὶ Θεσσαλονίκης, Πειραιῶς, Κατερίνης, Ἀνω Λιοσίων, Θέρμης, Θρακομακεδόνων, Ἀγ. Πνεύματος Σερρών καί Πύργου Σάμου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, προέστη τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Γεωργίου Ταμπουρίων Πειραιῶς. Τῶν ἐορτίων Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Γεωργίου Ἀνω Λιοσίων, προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος. Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος ἱερούργησε καί κήρυξε τὸν Θ. Λόγο εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Γεωργίου Ἀγ. Πνεύματος Σερρών.

► Μέ κανονικὴ ἄδεια τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Στεφάνου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος τὴν Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων 24-4/7-5 προέστη τῆς δευτέρης μεγάλης πανηγύρεως τῆς Ἱ. Μονῆς Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Νένητων Χίου. Σύμφωνα μέ τὴν μακροαίωνα παράδοση τῆς προσκυνηματικῆς Ἱ. Μονῆς, καθ' ἔτος τὴν Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων, μετὰ τό πέρας τῆς πανηγυρικῆς Θ. Λειτουργίας, ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, λιτανεύεται ἀπὸ τὴν Ἱ. Μονὴ ἕως καί τό χωρίο Νένητα, ὅπου οἱ κάτοικοι τὴν ὑποδέχονται μέ κωδωνοκρουσίες καί θυμιάματα.

► Τὴν Δευτέρα 25-4/8-5 ἐώρτασε ἡ περίφημη σκῆτη Ἀγ. Μάρκου Χίου. Ὁμοίως τὴν ἴδια ἡμέρα πανηγύρισε καί ἡ Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Μάρκου Κορωπίου, σέ συνιερουργία μετὰ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γεροντίου, Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου καί τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου. Τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως προέστη ὁ κτήτωρ τῆς Ἱ. Μονῆς Σεβ. Μητροπολίτης Χίου, Ψαρρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Στέφανος, ἐνῶ συμπροσευχόμενοι παρέστησαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος.

► Τὴν Δευτέρα 2/15 Μαΐου ἡμέρα τιμῆς καί μνήμης τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρός ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου ἐώρτασε μεγαλοπρεπῶς ὁ Καθεδρικός Ἱ. Ναός

Ἀγ. Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας. Τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τῆς ἐορτῆς προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου.

➤ Τὴν Τρίτην 3/16 Μαΐου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος, προέστη τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τοῦ ἐορτάζοντος ἱστορικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τιμοθέου καὶ Μαύρας Καρύστου.

➤ Ἱερουργοῦντος τοῦ Πανοσιωτάτου Ἱερομ. Παναρέτου Τσίχλα, ἀδελφοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Θερμοπυλῶν καὶ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου ἱερέως Ἰωάννου Φλέγγα, ἐτελέσθη ἡ πανήγυρις τῆς ὡς ἄνω Ἱ. Μονῆς τὴν Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος 8/21 Μαΐου.

➤ Τὴν Τρίτη 10/23 Μαΐου ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ὁσ. Λαυρεντίου κτήτορος τῆς Ἱ. Μονῆς Φανερωμένης Σαλαμίνος, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, ἐτελέσθη πανηγυρική Θ. Λειτουργία, εἰς τὸν Ἱ. Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀγ. Σπυρίδωνος Σαλαμίνος.

➤ Προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου τὸ βράδυ τῆς Τρίτης 10/23 Μαΐου πρὸς τιμὴ τοῦ Ἀγ. Νεομάρτυρος Ἀργυρίου τοῦ ἐξ Ἐπανωμῆς, ἐτελέσθη Ἱερά Ἀγρυπνία, εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Μηνᾶ Ἀνθούσης. Ἡ Ἱ. Μονὴ κατέχει ὡς πολύτιμο θησαυρὸ τὴν κἀρα τοῦ ἁγ. νεομάρτυρος καὶ τιμᾶ ἰδιαίτερος κατ' ἔτος τὴν ἱερά μνήμη του.

➤ Πόλος ἔλξεως τῶν φιλομόναχων εὐσεβῶν Χίων, ἔγινε κατὰ τὴν ἐτήσια πανήγυρή της, ἡ περίσμενη Ἱ. Σκήτη Ἀγ. Πατέρων Προβατείου Ὁρους Χίου. Τὸ βράδυ τῆς Πέμπτης τῆς Ἀναλήψεως, σύμφωνα μέ τό τυπικὸ τοῦ Ὁσ. Παχωμίου τοῦ Χίου, τιμήθηκε ἡ μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων Νικήτα, Ἰωάννου καὶ Ἰωσήφ, μέ ἱερά ἀγρυπνία στήν ὁποία προέστη ὁ Πανος. Καθηγούμενος Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος Ψωμιᾶς.

➤ Τό Σάββατο 21-5/3-6 ἐορτάσθηκε λαμπρῶς ἡ μνήμη τῶν Ἀγ. ἰσαποστόλων Κων/νου καὶ Ἑλένης. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος, προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Κων/νου Βύρωνος.

➤ Τῶν ἐορτίων Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Κων/νου Ἀσπροπύργου προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος. Σέ λαμπρότητα ἐπίσης δέν ὑστέρησε καὶ ἡ ἱερά ἀγρυπνία πού τελέσθηκε πρὸς τιμὴν τῶν Ἀγίων ἰσαποστόλων στὸν ἐορτάζοντα Ἱ. Παρθενῶνα Ἀγ. Κων/νου Χίου, στὸν ὁποῖο προέστη σύμφωνα μέ τό κτητορικὸ τυπικὸ, ὁ πνευματικὸς πατήρ τῆς Μονῆς καὶ Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Σκῆτης Ἀγ. Πατέρων Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος Ψωμιᾶς.

➤ Τὴν Κυριακὴ τῶν Ἀγ. Πατέρων ἐόρτασε ὁ Ἱ. Ναὸς τῶν Ἀγ. 318 Θεοφόρων Πατέρων Παιανίας. Τοῦ ἱεροῦ ἐορτασμοῦ προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιε-

πίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ. Ἀκακίου καὶ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου.

➤ Μέ ἰδιάζουσα μεγαλοπρέπεια ἐορτάσθηκε σέ ὅλους τοὺς Ἱ. Ναοὺς, ἡ μεγάλη ἐορτὴ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ἐπικέντρο τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἐορτασμοῦ ὑπῆρξαν οἱ πολυπληθεῖς πανηγυρίζοντες Ἱ. Ναοὶ Παναγίας Τριάδος Ἀσπροπύργου, Ροδοπόλεως, Ἰλισσίων, Λεβαδείας, Τριγλίας, Ὑδραίας, Κολινδρου, Αἰγαλέου καὶ αἱ Ἱ. Μονές Ν. Πεντέλης καὶ Ὑπαπαντῆς Κυρίου (Φλεβαριωτίσσης) Σαλαμίνος.

➤ Τὴν Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, προέστη τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως στὸν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Τριάδος Ἀσπροπύργου. Τὴν προτεραία συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ καὶ τῆς λιτανεύσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνας.

➤ Εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Τριάδος Ροδοπόλεως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ καὶ τῆς λιτανεύσεως τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας, ἐνῶ τὴν κυριῶνυμον ἡμέρα τῆς Θ. Λειτουργίας προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

➤ Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ. Ἀκάκιος προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ ἐορτάζοντος Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τριάδος Ἰλισσίων, ἐνῶ στήν λιτάνευση τῆς ἱερᾶς εἰκόνας τό ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας τοῦ Ἀγ. Πνεύματος ἐκτός τοῦ ὡς ἄνω Ἱεράρχου ἔλαβαν μέρος καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερρόντιος καὶ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερρόντιος προέστη τῆς καθιερωμένης ὡς δευτέρας πανηγύρεως τῆς Ἱ. Μονῆς Φλεβαριωτίσσης Σαλαμίνος.

➤ Εἰς λαμπρότητα δέν ὑστέρησαν καὶ αἱ πανηγυρεῖς τοῦ Ἱ. Ναοῦ Λεβαδείας, καθὼς καὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Μενδενίσης. Εἰς μὲν τὴν πανήγυριν τοῦ πρώτου κατὰ παράκλησιν τοῦ οἰκείου ἱεράρχου προέστη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος, ἐνῶ εἰς τὴν πανήγυριν τῆς δευτέρας, ὁ τοποτηρητὴς τῆς χηρευούσης Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος, Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΕΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Κατόπιν ἀδείας τοῦ Σεβ/του Μητρ/του Ἀχαΐας καὶ Ἐξάρχου Κεντρῶας καὶ Δυτ. Εὐρώπης κ. Καλλινίκου, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος ἐπεσκέφθη δις (τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπρο-

σκυνήσεως καί τήν εβδομάδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος), τήν ἐνορίαν Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ Γκυλφόρδης Ἀγγλίας διά τόν ὑποστηριγμόν τοῦ ἐκεῖ ποιμνίου τῶν Γ.Ο.Χ.

Ὁ Σεβ/τος Μητρ/της Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, κατά παράκλησιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου, ὁ ὁποῖος ἐπιτροπικῶς διαποιμαίνει τήν Ἱ. Μητρόπολιν Ἀμερικής, κατά τό διάστημα τῆς ἀσθενείας τοῦ Σεβ. κ. Παύλου, μετέβη εἰς Ν. Ὑόρκην διά τόν πνευματικόν στηριγμόν τῶν ὁμογενῶν ἀδελφῶν μας.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Σεβ/του διήρκεσε ἀπό τήν ἐορτήν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἕως καί τήν Δευτέραν τοῦ Πάσχα. Προέστη τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν εἰς τόν καθεδρικόν Ἱ. Ναόν Ἀγίας Μαρκέλλης Ἀστορίας καί ἐπεσκέφθη τάς Ἱ. Μονάς Ἀναλήψεως Woodstock καί Ἀγ. Συγκλητικῆς Long Island καί τήν ἐνορίαν Ἀγ. Ἰσιδώρου Long Island.

ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Μέ αἰσθήματα εἰλικρινοῦς ἀγάπης καί βαθειᾶς τιμῆς, κληῖρος καί λαός ἐτίμησαν μέ τήν παρουσία τους, τά ὀνομαστήρια τῶν τιμίων Ἱεραρχῶν μας πού ἐόρτασαν προσφάτως.

Τήν Κυριακή τοῦ Παραλύτου 1/14 Μαΐου ἐώρτασε τά ὀνομαστήριά του, ὁ Σεβ. πολίος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος, ὅστις συλλειτουργῶν μετά τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερωντίου καί Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου, προέστη τῆς πανηγυρικῆς Θ. Λειτουργίας, πού τελέσθηκε στό περίλαμπρο καθολικό τῆς ἱστορικῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Νικολάου Παιανίας. Εἰς τήν Θ. Λειτουργίαν συμπροσευχόμενος, παρέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος, ὅστις ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον.

Τήν Τετάρτη 1/14 Ἰουνίου εἰς τήν Ἱ. Μονήν Ὁσίου Ὁνουφρίου Κερατέας ἐορτάσθηκαν τά ὀνομαστήρια τοῦ κτήτορος τῆς Ἱ. Μονῆς Σεβ. Μητροπολίτου Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου. Εἰς τήν Θ. Λειτουργίαν μέ συλλειτουργοῦς τούς Σεβ. Μητροπολίτας Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερρόντιον καί Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομον, προέστη ὁ ἐορτάζων σεπτὸς ἱεράρχης, ἐνῶ συμπροσευχόμενοι παρέστησαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος, ὅστις ἐκήρυξε καί τόν θεῖον λόγον καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος.

Τά ὀνομαστήριά του ἐόρτασε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερρόντιος, τήν Κυριακή Γ' Ματθαίου, στήν Πειραιϊκή Ἐκκλησία. Εἰς τήν Θ. Λειτουργίαν πού τελέσθηκε στόν Καθεδρικό Ἱ. Ναό Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς, μετά τοῦ ἐορτά-

ζοντος ιεράρχου συνιερούργησαν οί, Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος καί ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος, ἐνῶ συμπροσευχόμενοι παρέστησαν οί Σεβ. Μητροπολίται Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος καί Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος.

Εἰς τόν παμμεγέθη Καθεδρικόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Μαρκέλλης Ἀστόριας, ἐορτάσθησαν τήν Τετάρτη 29-6/12-7 τά ὀνομαστήρια τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Παύλου. Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Θεουπόλεως κ. Χριστόδουλος, συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ ἱεροῦ κλήρου, προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας, εἰς τήν ὁποίαν, πρὸς χαράν ὄλων, παρέστη συμπροσευχόμενος ὁ Σεβ. κ. Παῦλος, ὅστις μετά τήν πρόσφατη περιπέτεια τῆς υἱείας του εὐρίσκεται στήν διαδικασία ἀναρρώσεως, ἡ ὁποία ἐξελίσσεται πρὸς κατάπληξιν καί αὐτῶν τῶν θεραπόντων ἱατρῶν μέ ταχεῖς ρυθμούς.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΕΣ ΙΕΡΕΩΝ

Συνεχίζεται μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ καί τήν φροντίδα τῶν τιμίων ἱεραρχῶν μας, ἡ ἀνανέωση καί ἡ ἐπ'ἀνδρωση τοῦ ἱεροῦ κλήρου μέ νέους καί ἀξιόους ἱερεῖς.

Στήν Ἱ. Μονή Ἀγ. Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος ἐχειροτόνησε τό Σάββατο 14/27 Μαΐου εἰς πρεσβύτερον τόν Διάκονον Νικόλαο Κουτάντο.

Κατά τήν πανηγυρική Θεία Λειτουργία, πού τελέσθηκε στόν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναόν Παναγίας Ὁδηγητρίας Ἀχαρνῶν, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, κατ' ἐντολήν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Σεβ. Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου, ἐχειροτόνησε σέ διάκονο τό πνευματικό του τέκνο Σωτήριο Πράσινο, ἑγγαμοπατέρα δύο τέκνων ἐνῶ τήν

ἐπομένη Τρίτη 21-6/4-7 ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Πάντων Θηῶν, ἐχειροτόνησε τόν Διάκονο Σωτήριο εἰς Πρεσβύτερον.

Ἐπίσης ὁ Πανοσιώτατος Ἱερομ. Μάξιμος Σαραφίδης, κατόπιν αἰτήσεώς του καί ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τό Σάββατο 21-5/3-6 εἰς τόν Καθεδρικό Ἱ. Ναό Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς καί ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γεροντίου, ἐγίνε δεκτός διά τῆς κανονικῆς τάξεως εἰς τόν ἱερόν κλήρον τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΠΟΝΤΙΩΝ

Μέ πρωτοβουλία τοῦ Δήμου Ἀσπροπύργου καί τῶν Ποντιακῶν Συλλόγων καί Ὁργανώσεων τῆς πόλεως, ἐτιμήθηκε τήν Παρασκευή 6/19 Μαΐου ἡ ἐπέτειος τῆς Ποντιακῆς γενοκτονίας. Σύμφωνα μέ τό πρόγραμμα ἐτελέσθη στόν Ἱ. Ναό Ἀγ. Τριάδος Ἀσπροπύργου Ἀρχιερατικό Μνημόσυνο, γιά τήν ἐπέτειο τῆς Ποντιακῆς γενοκτονίας καί τίς χιλιάδες τῶν θυμάτων της. Τοῦ ἱεροῦ μνημοσύνου καθῶς καί τοῦ τρισαγίου πού τελέσθηκε στό μνημεῖο τῶν πεσό- ντων Ποντίων, πού βρίσκεται στήν πλατεία Γκορυ- τζᾶς, προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

Ἀκολούθησε κατάθεση στεφάνων ἀπό τίς ἀρχές καί τούς φορεῖς τῆς πόλεως, καθῶς καί παρέλαση τῶν σχολείων.

Τίς ἐκδηλώσεις ἐτίμησαν μέ τήν παρουσία τους ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως κ. Γ. Λιάκος, ἐκπρόσωποι τῆς Νομαρχίας, τοῦ Κοινοβουλίου, τοῦ Στρατοῦ, ἐκπρόσωποι πολλῶν ἄλλων τοπικῶν φορέων καί πολλοί Πόντιοι κάτοικοι τῆς περιοχῆς, ἐνῶ τιμές ἀπέδωσαν ἄγημα καί ἡ φιλαρμονική τοῦ στρατοῦ.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τά ἐγκαίνια τοῦ περικαλλοῦς Ἱεροῦ Ναοῦ Πανα- γίας Ὁδηγητρίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγ. Νεκταρίου Ἀχαρνῶν, ἐτέλεσε μέ ἐπισημότητα τό Σάββατο 14/27 Μαΐου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοι- ωτίας κ. Χρυσόστομος.

Τήν προτεραία τῶν Ἑγκαινίων, ἐγένετο μέ λαμπρό- τητα ἡ ὑποδοχή καί ἡ κατάθεσις τῶν Ἀγίων Λει- ψάνων, καθῶς καί ὁ πανηγυρικός Ἑσπερινός εἰς τόν ὅποιον ὁ Σεβ. κ. Χρυσόστομος ἐχοροστάτησε καί ὠμίλησε καταλλήλως.

Τήν ἐπομένη πρωΐαν ὁ Ναός κατεκλύσθη ὑπό πλή- θους πιστῶν, οἱ ὅποιοι μετά βαθείας κατανύξεως καί ἱερᾶς εὐλαθείας παρηκολούθησαν τήν ὥραία τε- λετή τῶν ἐγκαινίων, καθῶς καί τήν ἐπεξήγησιν τῶν συμβολικῶν λατρευτικῶν πράξεων ὑπό τοῦ πανο- σιολογιώτατο Ἀρχιμ. π. Γρηγορίου Ταυλαρίου. Με- τά τό πέρας τῶν ἐγκαινίων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, συμπαρα- στατούμενος ὑπό τοῦ ἱεροῦ κλήρου, προέστη τῆς πρώτης Θ. Λειτουργίας, στό τέλος τῆς ὁποίας ὠμί- λησε ἐπικαίρως καί ἀνεφέρθη στήν σημασία τῆς κα- θιερώσεως τῶν ἱερῶν θυσιαστηρίων καί στήν ἀξία τῆς ὑπαρξῆς καί προσφορᾶς τῶν Ἱ. Ναῶν στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν αὐτοί ἐκπληροῦν τόν σκοπό τους πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν ἁγιασμό καί τήν σωτηρία τῶν Χριστιανῶν.

Στήν συνέχεια ἀπηύθυνε τήν εὐαρέσκειά του στόν πνευματικό πατέρα τῆς Ἱ. Μονῆς, πανοσιολο- γιώτατο Ἀρχιμ. π. Παρθένιο Κοντογιώργο, τόν ἐφη- μέριο Πανοσιώτατο Ἱερομόναχο π. Παρθένιο Κων- σταντᾶρα, τήν Ὁσιωτάτη Γερόντισσα Χριστονύμφη καί τήν τιμία συνοδεία της καί πρός ὅλους τούς ἐπωνύμους καί ἄνωνύμους εὐεργέτες καί δωρητές τοῦ νέου Ναοῦ καί ὅσους ἐμερίμνησαν καί ἐκοπία- σαν γιά τήν ἀνέγερση καί τήν ταχεία ἀποπεράτω- σή του. Βαθεῖα συγκινημένος ὠμίλησε καί ὁ ἐφημέ- ριος τῆς Ἱ. Μονῆς καί ἀνεφέρθηκε στό ἱστορικό τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου Ναοῦ, πού ἀντικατέστησε με- τά τοῦ σεισμοῦ τοῦ 1999, τό μικρό καί σεισμό- πληκτο παρεκκλήσιο τῆς Μονῆς.

Στά ἐγκαίνια καί στήν Θ. Λειτουργία παρέστησαν οἱ τοπικές Ἀρχές, μέ ἐπικεφαλῆς τόν Δήμαρχο Ἀχαρνῶν κ. Στριφτό.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

‘Ι.Μ. Πορταΐτισης ‘Αρτέμιδος 12-4-2006

‘Ι.Μ. ‘Αγ. ‘Ιωάννου Θερμοπυλῶν 8-5-2006

‘Ι.Ν. ‘Αγ. 318 Πατέρων Παιανίας 21-5-2006

‘Ι.Ν. ‘Αγ. Τριάδος ‘Ασπροπύργου 28-5-2006

‘Ι.Μ. ‘Αγ. Τριάδος Μενδενίτσας 30-5-2006